

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 647

DE MOORD OP BATTLING SIKI

20 CENT

Daar zit de beroemde negerbokser Battling Siki in een hoekje....

NIEUWE SERIE.

DE MOORD OP BATTLEING SIKI.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

In de ingewanden der aarde.

Het is reeds vele maanden geleden, dat de dagbladen ons het bericht brachten van den dood van den eertijds zoo beroemden negerbokser Battling Siki, van den man, die er zelfs in geslaagd was te winnen van den tot dien tijd bijna onoverwinnelijken Georges Carpentier, die hem, na de beëindiging van het gevecht, dat hem van zijn titel beroofde, „een prachtig gedresseerde aap” noemde.

En wat die bladen ons brachten was inderdaad niet veel. Siki, wiens beenen blijkbaar de last van de weelde niet konden dragen, was aan lager wal geraakt, ging drinken, werd door heel wat mindere goden dan Carpentier geklopt, en was, toen hij te New-York kwam, afgedaald tot het laagste peil, hetwelk de mensch kan bereiken in een wereldstad.

Wij vernamen, dat Siki overhoop was ge-

schoten tijdens een twist in een kroeg, ergens in het donkerste gedeelte van New-York. Wie de moordenaars waren . . in de bladen hebben wij dat nooit gelezen, en dat is ook geen wonder. De politie te New-York heeft eenvoudig de zaak gesust.

Wij kunnen dit met zooveel beslistheid verzekeren, omdat wij de ware toetracht van deze geheele trieste zaak vernomen hebben uit den mond van een van Brand's beste vrienden. Wij erkennen, dat hierdoor misschien een onbescheidenheid is gepleegd, maar wij willen aan de lezers van Raffles' avonturen toch niet de ware lezing onthouden van dit dramatisch voorval.

Het zijn geen „gunmen” geweest, geen apachen, die het noodlottig schot afvuurden, en ook was het geen gewone klandestine kroeg,

waar de neger zoo jammerlijk aan zijn einde kwam, na een leven, dat hem eerst op het toppunt van den roem bracht, en hem vervolgens, het moet erkend worden: door zijn eigen schuld — in den afgrond stortte van armoede, drankzucht en misdaad.

Wat het dan wel is geweest, hoe zich de tragedie heeft afgespeeld, men zal het kunnen lezen in de volgende regels.

Het was omstreeks zes uur in den avond, toen een zeer klein vaartuig van een eigenaardigen vorm met een lenige beweging kwam opduiken uit het grijsgroene water van den oceaan, op nauwelijks tien mijlen ten oosten van het plaatsje Lynn, dat ongeveer drie uren gaans van New-York is gelegen, en in het noorden van die wereldstad. Lynn is een badplaats, die vrij druk bezocht wordt. in het seizoen, maar de zomer was reeds ten einde genijgd, en verreweg de meeste badgasten waren reeds vertrokken.

Niet zoodra was het kleine vaartuig aan de oppervlakte gekomen — waaruit de lezer zelf wel zal hebben opgemaakt dat het een duikboot was — of een rond luik klapte open en een lachend hoofd werd zichtbaar, waarin de groote, blauwe oogen knipperden tegen het licht van de zon, die nog maar een paar graden boven den kim stond, en hetwelk toebehoorde aan James Henderson, den trouwen chasseur en helper van John Raffles.

Hij keek in alle richtingen rond, en riep toen naar beneden:

„De Oceaan is zoo verlaten als de Oxford Street op een Zondagmorgen mylord! Maar heel in de verte kan ik Lynn zien liggen! Dat zal het wel zijn! Er is een kerkje, en dan een groot gebouw, dat er uitziet als een hotel. Er is ook een soortement pier.”

„Ja, dat is Lynn, Henderson!” klonk een stem van binnen, en toen verscheen ook het hoofd van Raffles, die met volle teugen de verrukkelijke zeelucht inademde, te welkomer na een vrij langdurig verblijf in de niet al te groote ruimte van de duikboot, en ook hij zag in het rond, knikte tevreden, daalde het stalen laddertje weder af, en sprak tot Brand, die achter het kleine stuurrad stond, en aandachtig in het kijkglas tuurde:

„Wij zijn bijna aan onze bestemming, Brand! Het is nu nog maar de vraag, een veilige ligplaats voor onze Bruinvisch te zoeken, en dat zal makkelijk genoeg gaan op deze grillige kust, met haar massa inhammen en rotspleten.”

„Jij noemt het onze bestemming, Edward! Maar je duidt het mij zeker niet ten kwade, als ik mijn bestemming eigenlijk in Londen had gezocht!”

„Bevalt New-York je niet?” vroeg Raffles glimlachend.

„Dat is de zaak niet! De stad heeft veel goeds, maar het is mijn eigen stad niet! Ik begriep ook niet goed wat wij hier moeten uitvoeren! De strijd tegen Het Kwade Oog hebben wij gelukkig gewonnen, een paar maanden geleden, en ik zie niet in wat wij hier te zoeken hebben!”

„Geld, Brand!” antwoordde Raffles lakoniek. „Onze onderneming, die ons naar Mauritius voerde is op een totale mislukking uitgelopen, want de schat, dien wij zochten, is tijdens een geweldige overstroming, waarschijnlijk voor altijd in den bodem van dat eiland verzonken.”

„Maar Londen eigent zich toch ook wel tot herstel van de geleden schade zou ik meenen!” hernam Brand die nog niet overtuigd was.

„Zeker, maar lang niet in die mate als New York! Ten eerste is het goed, als men mij te Londen een weinig vergeet, en dan biedt een stad als deze veel meer kansen. Hier wordt met het geld gesmeten, hier worden bachana-liën gevierd als bij de oude Romeinen, waarvan de buitenstaander zich eenvoudig geen denkbeeld kan vormen, en hier valt het ook gemakkelijker, mij aan de nasporing van de politie te onttrekken, en wordt het gevaar wat al te dreigend dan belet niets ons, onze brave duikboot weder op te zoeken, en een kleine kruistocht te maken bijwijze van verpoozing! Ik blijf volhouden dat New-York de aangewezen stad is voor den man, die, om welke reden dan ook, op het geld van zijnen naaste aast!”

Brand zuchtte, maar hij sprak niet tegen. Raffles was, naar hem duidelijk bleek, wederom aangegrepen door een van die buien van toemelooze werkkraft, van zucht naar het gevaarlijke en avontuurlijke, die hij volkomen moest uitvieren. Pas daarna was hij bereid, weer een weinig rust te nemen en zich terug te trekken op een van zijn landgoederen, indien het zomer was, of naar Zwitserland te reizen, en daar aan wintersport te doen, wanneer sneeuw en ijs hun intrede hadden gedaan.

Er hielp dus niets aan — hij zou zich voor de zooveelste maal moeten schikken in het onvermijdelijke. Londen was nog ver, en al-

les scheen er op te wijzen, dat Raffles geruimen tijd in de Vereenigde Staten dacht te blijven.

De boot voer op dat oogenblik zeer langzaam in de richting van de kust, met het dek nauwelijks eenige centimeters boven water, en nadat alle drie de mannen hunne longen weder met frissche lucht hadden gevuld, en de zeebries de duikboot tot in de uiterste hoekjes had verfrist en gezuiverd, werd het luik weder gesloten, de boot zakte een halven meter, en alleen de periscoop bleef boven het water uitsteken.

Raffles stond nu voor het kijkglas, en begon te zoeken naar een plek, waar hij niet alleen veilig zou kunnen binnenvaren, maar waar hij er tevens zeker van kon zijn, dat geen menschelijk oog de duikboot zou kunnen ontdekken.

Dat zou inderdaad gevaarlijk zijn, want de politie van de geheele wereld wist al wel, dat de langgezochte Gentleman-dief sedert een jaar ongeveer de beschikking had over een kleine, maar buitengewoon snellen duikboot, veel sneller dan de snelste mailboot, en waarmee hij binnen vier dagen gemakkelijk den oceaan kon oversteken, zelfs wanneer hij gedurende de helft van die reis onder water moest varen!

Ontdekte men dus dat geheimzinnige schip ergens op de kust, dan zou men onmiddellijk de noodige gevolgtrekkingen maken, de politie zou er het hare van denken, en er zou een val worden uitgezet om den eigenaar van dat snelle, grijze zeemonster te vatten.

Langzaam kruiste de Bruinvisch gedurende een half uur langs de kust, zoo dichtbij, dat men de menschen op het strand duidelijk kon waarnemen, en nog altijd had Raffles geen behoorlijke ligplaats gevonden. De zon neigde naar de kim, aanstonds zou zij er achter verdwijnen, en dan zou het zeer moeilijk vallen, een goede ligplaats te vinden.

Raffles koos dus de verstandigste partij, voer de eerste de beste kreek binnen, op vijf mijlen ten noorden van Lynn, liet zich naar den bodem dalen, en daar, volkomen veilig, op een diepte van bijna twaalf meter, lag de Bruinvisch den geheelen nacht en de drie mannen sliepen even rustig, als wanneer zij zich in hunne slaapkamers te Londen bevonden.

Den volgenden morgen om acht uur was het echter weder noodig, naar de oppervlakte te stijgen want de lucht was, ondanks de zuur-

stofapparaten, niet meer geschikt om in te ademen.

Heel langzaam kwam de boot naar de oppervlakte, totdat de opening van de periscoop er bovenuit stak, en pas nadat deze naar alle richtingen was rondgedraaid, en Raffles zich overtuigd had dat de kreek volkomen verlaten was, voer hij deze weder uit, steeg buiten het gezicht van het land ver genoeg naar boven om het luik te kunnen openen en toen klauterden de drie mannen naar het dek en genoten van de frissche morgenbries. Deze scherpte hun honger, en zij ontbeten als goede efers met thee, scheepsbeskuit met jam, een paar eieren van de zeezwaluw, welke zij den dag tevoren op een verlaten gedeelte van de kust hadden geraapt, en wat verduurzaamd vleesch.

Toen begon de onderzoekingsstocht opnieuw, want Raffles wilde zoo spoedig mogelijk aan land gaan. Toen er echter binnen een uur boven het water nog steeds niets gevonden was, hetgeen bruikbaar was voor het doel, besloot Raffles, het eens onder water te gaan probeeren.

Hij wist uit eigen aanschouwing dat de rotsachtige westkust van dit gedeelte van Amerika talloze inhammen heeft, gaten en spleten, ravijnen en holten die zich vaak over vele kilometers voortzetten.

Wellicht was een van die talrijke openingen zoodanig ingericht, dat men die aan de landzijde weder kon verlaten. Het moest in ieder geval ondernomen worden.

En zoo daalde dan de Bruinvisch opnieuw, na langen tijd met geopend luik te hebben gevaren, de periscoop werd ingehaald, en Raffles stuurde het stalen schip langzaam langs de als zilver glinsterende, rotsige oever van de kust, op ongeveer vier meter onder water.

Hij voer voorzichtig achtereenvolgens drie spleten in, maar moest er spoedig weder uit terugkeeren daar zij dood bleken te loopen. Maar bij de vierde scheen hij meer succes te zullen hebben!

Dit was een opening in den ontzaglijken muur, die hier tot een hoogte van meer dan achthonderd meter van den bodem der zee oprees, op een paar mijlen ten zuiden van het reeds meermalen genoemde badplaatsje, en zoo wijd, dat de duikboot er heel gemakkelijk in had kunnen keeren. Spoedig echter werd zij smaller, en Raffles vreesde reeds, dat ook deze reis vruchteloos zou zijn, toen eensklaps die nauwe tunnel uitmondde in een grot van

aanzienlijken omvang, zeker wel honderd meter in doorsnede, en bijna zuiver cirkelvormig. Over de hoogte kon men onmogelijk oordeelen, nu het luik gesloten was.

Raffles besloot zeer voorzichtig te stijgen.

De boot kwam naar boven, en allen luisterden, of zij het schuren van het dek tegen den bovenkant van het gewelf niet zouden hooren, toen de stijging plotseling ophield, hetgeen bewees, dat de boot de oppervlakte van het water had moeten bereiken. Voorzichtigheids halve werd de periscoop eerst uitgedraaid, en toen deze, na een halven meter te zijn uitgeschoven, nog altijd niet stuitte, besloot Raffles, behoedzaam het luik te openen.

Het liet zich heel gemakkelijk op een kier openen en dat bewees natuurlijk dat er zich zelfs geen centimeter water boven bevond. En wat het terugklappen betreft — Henderson had dit kunnen doen, al had het luik een doorsnede gehad van veertig meter, want zoo hoog was inderdaad het hol, zooals bleek, toen het zoeklicht werd ontstoken dat zijn heldere stralenbundels in alle richtingen door het geweldige hol schoot.

De duikboot bleek op een soort van onderaardsch meer te drijven, het water was inktzwart, en scheen bewegingloos te zijn. De drie mannen waren allen naar het dek geklommen, en keken vol aandacht rond, in de hoop, een uitweg te zullen vinden, toen Brand een uitroep slaagde en wees naar een voorwerp dat heel langzaam kwam aandrijven.

Een oogenblik daarna stiet het met een bijna onmerkbaar schok tegen de huid van de stalen visch.

Henderson had zich voorovergebukt, en riep nu vol verbazing uit:

„Dat is een vreemde zaak! Het is een dwarsligger, mylord! Een dwarsligger voor spoor! En daar verderop zie ik wat planken rondrijven.”

„Weet je het zeker?” vroeg Raffles op levendigen toon. „Is het een dwarsligger?”

„Heel zeker, mylord! Een stuk van de bils zit er nog aan met een paar verroeste moeren!”

„Dan zullen wij eens spoedig verder gaan zoeken,” hernam Raffles opgewekt, „want als dat zoo is dan zijn wij hier misschien in het verlaten en overstroomde deel van een uitgeputten mijn.”

„Maar die dwarsligger kan toch wel van een anderen kant naar binnen zijn gedreven Edward,” riep Brand uit.

„Dat acht ik onmogelijk, Brand. Heb jij ooit gehoord dat hout zinkt? Ik bedoel een balk — massief hout? En dat zou toch gebeurd moeten zijn, want de opening, waardoor wij zijn binnengekomen, lag minstens twintig meters onder het waterpeil!”

„Je hebt gelijk — daar had ik niet aan gedacht — dat is dom van mij!” zeide Brand beschaamd. „Is het nu vloed?”

„Nog twee uren! Dan begint het water weder te zakken — en die beweging zal zeer waarschijnlijk ook hier wel merkbaar zijn. Ware dat niet zoo, dan behoefden wij volstrekt geen moeite meer te doen om naar een uitgang te zoeken, want die zou er dan niet kunnen zijn. De lucht zou dan tot de uiterste grens zijn samengeperst door de ontzaglijke hoeveelheid zeewater, die in het hol is binnengedrongen, en dat is zeker niet zoo, want dat zouden wij bij het ademen moeten bemerken. Ik hoop dus, dat er ergens een andere uitgang aan dit hol is. Was het vroeger inderdaad een kolenmijn, en het aandrijven van die dwarsligger wijst daarop, dan vinden wij wellicht een schacht, nog verder weg.”

Raffles stuurde nu de boot, die al dien tijd stil had gelegen behoedzaam naar een van de wanden, en juist op den grens van water en rots werd een kleine kaarslantaren neergehangen, aan een vooruitspringende rotspunt, nadat Raffles zich ervan verzekerd had, dat er zich onmogelijk nog mijngas kon bevinden in deze zeker reeds sedert jaren prijsgegeven mijn, waar natuurlijk tot zelfs het laatste stukje steenkool was weggehouden.

Toen begon hij heel langzaam en voorzichtig den rotswand te volgen, en beschreef aldus een cirkel — maar nergens hadden zij een uitgang gezien! Toch wilden zij de hoop nog niet opgeven, want het bleek dat het water tijdens dat onderzoek, dat bijna een half uur geduurd had, bijna een decimeter was gezakt.

Er was dus verbinding tusschen dit meer en de zee — en het hol moest voorts een uitweg hebben naar de buitenlucht, anders was het onmogelijk dat het water daar binnen kon rijzen of dalen.

Er volgde een uur van geduldig wachten, en toen riep Brand, die met uitgestrekte hand naar de overgestelde zijde van het hol wees:

„Daar! Een tunnel!”

Henderson draaide snel het zoeklicht in die richting.

En Brand had goed gezien.

Daar begon, omstreeks een decimeter boven het water met haar onderkant, een tunnel, die zonder den minsten twijfel deel uitmaakte

van een verlaten mijn, want nog waren er de stutten zichtbaar, die de zoldering schraagden.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De wereld der bokkers.

Raffles was onmiddellijk weder afgedaald naar de kleine machinekamer. De schroef draaide langzaam, en de boot gleed behoedzaam naar de opening van de mijngang. Hier gekomen wachtte men nog een half uur, maar het water daalde niet verder, en men moest dus haastig gebruik maken van de gelegenheid, om die mijngang nader te onderzoeken. Vlak daaronder bevond zich het uiteinde van een zeer zware ladder, waarvan men de bovenste sporten juist kon zien, en die in al die jaren vrij goed bewaard was gebleven, ondanks, of misschien juist wel door den invloed van het zeewater.

In de tunnel waren flauwtjes gedeelten van het beschot zichtbaar, maar rails lagen hier niet.

Aanstands werd de boot zoodanig gemeerd, dat zij, wanneer de vloed weer zou opkomen, zou meerijzen met het water, toen voorzagen

de drie mannen zich van alles wat zij noodig konden hebben, en dat was maar bitter weinig, en bestond hoofdzakelijk uit hun revolvers, geld en een klein valies met kleederen, klommen uit de boot in de tunnel, sloten met de grootste zorgvuldigheid het ronde luik, ontstaken alle drie hun elektrische zaklantarens, en drongen toen onbevreesd de mijngang binnen.

„Zijn er veel van die verlaten mijnen op de kust van Amerika?” vroeg Brand, nadat zij eenige stappen waren voortgegaan.

„Ik ken er bij name drie of vier, Brand, maar er zijn er ongetwijfeld meer, evengoed als in Schotland. Bedenk dat sommige van die mijnen reeds minstens een eeuw geëxploiteerd zijn! Deze hier is volkomen uitgeput, dat is duidelijk. Er is geen adertje meer overgebleven, men heeft de schutdeuren aan hun lot overgelaten, en een paar jaren nadat de mijn

ontruimd was, zullen tenslotte die deuren, vermooid en aangevreten, bezweken zijn voor den drang van het water, dat het groote hol gevuld heeft. De vraag is nu, of wij niet zullen verdwalen in deze mijn, want niemand kan over haar grootte oordeelen, zooals vanzelf spreekt."

Ieder bepaalde nu zijn aandacht bij de omgeving. De mijn gang rees heel langzaam en liep zoo goed als kaarsrecht door over een lengte van meer dan vijftig meter, zonder eenige zijgang. Toen kwam de eerste vertakking, en daarmee de eerste moeilijkheid. Zij stonden op een punt, waar vier schachten elkaar kruisten, en moesten dus de vraag oplossen of zij rechtuit zouden gaan, dan wel links of rechts zouden afslaan. Tenslotte besloten zij, op goed geluk rechts te houden, maar voor zij dit deden merkten zij op duidelijke wijze het punt dat zij nu gingen verlaten.

De rechtsche gang liep met een vrij merkbare helling opwaarts en na nogmaals veertig meters te hebben afgelegd ongeveer, stonden de mannen eensklaps op den bodem van een mijnput, waarvan het bovenste gedeelte zich verloor in een tastbare duisternis.

Het was zeer waarschijnlijk een hoofdschacht geweest, bijna zes meter in doorsnede, want een der wanden was belimmerd, en hier waren nog de zeer zware stijlen zichtbaar, waartusschen waarschijnlijk de lift op en neer gegleden had, die mijnwerkers en materialen vervoerde, toen deze sombere, verlaten gangen nog weergalmden van het dof geraas der ontploffingen, het donderend lawaai van de dichtzuigende ventilatiedeuren, en slagen van het houweel.

Van de lift was niets meer te bespeuren, die was dus blijven staan, of wat geloofwaarscheen, gesloopt en opgeruimd bij het verlaten van de mijn. Men kon echter nog op een andere wijze naar boven komen, of afdalen, en wel door middel van een lange reeks ladders, die van portaal tot portaal liepen, en die allen waren blijven staan op hun oude plaats.

Raffles betastte de stijlen van den onderste ladder eens, bevond dat het hout nog zeer sterk was, en wilde reeds zijn voet op de onderste sport zetten, toen hij zich bedacht en beval:

„Dooft eens voor een oogenblik de lantarens."

Het bevel werd aanstonds opgevolgd, en toen de oogen van de mannen aan de duisternis gewend waren en zij het hoofd ophieven,

zagen zij, hoog boven zich, een zeer zwakke schemering!

„Daglicht!" zeide Raffles eenvoudig. „De weg is dus zeer kort en eenvoudig geweest, vrienden! Als die ladders ons nu maar boven brengen — dan mogen wij ons gelukkig prijzen met onze ontdekking, die ons van veel nut kan zijn!"

De lantarens werden weer ontstoken, ieder bevestigde de zijne aan een knoop van zijn jas, en de bezwaarlijke opstijging begon, met Henderson aan het hoofd die de zwaarste was.

En bezwaarlijk was zij inderdaad, want de ladders stonden zoo goed als rechtstandig. Zij hadden ieder veertig sporten, en er waren er niet minder dan zeven en twintig boven elkaar.

Om de zes portalen hielden zij dan ook even stil, om adem te halen, en de vermoeide spieren van armen en beenen wat rust te geven.

En eindelijk hadden zij het bovenste portaal bereikt, en boven hun hoofd zagen zij nu wat er nog was van het dak der voormalige hijschijnrichting, dat over de mijnput was heen gebouwd. Daar was ook het geweldige wiel, en de enorme windas, waarover vroeger de kabel had geloopt, die de lift moest optrekken, de sterke ijzeren lagers, waarin de wielas was bevestigd, maar van die as zelf was niets meer te bespeuren, noch van de eigenlijke lift. En overal drongen takken en bladeren naar binnen, onkruid in massa, dat de geheele mijn scheen te willen overwoekeren.

Niet zonder moeite baanden de drie mannen zich dan ook een weg naar buiten, door een warreling van takken heen, en toen zaten zij daar in de brandende zon, knippend met de oogen, in een soort van woestenij, zoo verlaten als de Sahara maar kan zijn. Dit was het vroegere terrein van de mijn, en hier en daar lagen nog verroeste machinedeelen, verbogen spoorstaven, kleine kipkarretjes, bijna geheel bedolven door het onkruid, brokken steenkool, vergane planken, en allerlei afval.

Overal wies het gras hoog op, en het zou zeker niet heel lang meer duren of ook van die verroeste, beschimmelde, vergane overblijfselen zou niets meer te zien zijn. Duidelijk kon men hier het klotsen van de branding op de klippen hooren, en een klein stukje van den Oceaan, want de drie mannen waren hier boven op een soort van tafelberg, die zeker in alle richtingen was doorgraven als een molshoop.

Heinde en ver was geen spoor van leven te

zien, maar toen zij naar den rand van den berg liepen, die omstreeks tachtig meter hoog was, zagen zij heel in de verte zich de straatweg kronkelen die van Lynn naar de dichtstbijzijnde groote stad liep.

Zij rustten nog wat uit, in een volkomen eenzaamheid, zich geluk wenschend met hun vondst, daalden toen niet zonder moeite en gevaar voor dorens en brandnetels de flauwe helling van den tafelberg af, en bereikten tenslotte een soort van voetpad, thans zeker alleen door zwerfende geiten gebruikt, dat bleek dood te loopen, maar zij waren nu zoo dicht bij den weg, dan zij dien onmogelijk meer konden missen.

Een boer, die met zijn Fordje voorbereid, was bereid, hen naar Lynn te brengen, en daar moesten zij nog een uur wachten, alvorens er een lokaaltrein naar de hoofdstad vertrok. Het was ongeveer een uur in den middag toen zij eindelijk New-York bereikten en dadelijk hun intrek namen in een tweederangs hotel, dat het beste geschikt was voor de ondernemingen, welke Raffles op touw ging zetten.

Zij gaven zich uit voor eenvoudige toeristen, en kregen twee goede kamers naast elkander.

De vertrekkende stonden door een tusschen deur met elkander in verbinding. Raffles zou het eene bewonen, Brand en Henderson het andere.

Zij installeerden zich, rustten wat uit, en toen maakten zij, als echte toeristen, een wandeling.

Hun hotel lag niet ver van Riverside Drive, een van de voornaamste, door groene plantsoenen en met boomen omzoomden wandelweg van de reuzenstad. Deze prachtige boulevard volgt over groote lengte de Hudson. En terwijl zij daar zoo liepen, werd de aandacht van Raffles getrokken door een groot aanplakbiljet, waarop te lezen stond, dat over zes dagen een bokswedstrijd zou plaats vinden tusschen den neger Wills en „Gunner Geoffrey”. Het was geen titelgevecht, maar toch zou de belangstelling zeer groot zijn, dat hadden de slimme managers wel begrepen, want destijds lag de naam van Wills op de lippen van iedereen, die zich met sport bezighield, dat wil dus zeggen van iederen Amerikaan, in verband met de eeuwigdurende vraag, of Wills al dan niet den strijd zou aanbinden met Dempsey, en ditmaal wel degelijk om den titel van wereldkampioen zwaargewicht.

„Het verwondert me eigenlijk dat dit gevecht wordt toegelaten,” zeide Brand, wiens

aandacht ook op het sprekende aanplakbiljet was gevallen. „Dat zal Dempsey wel niet erg bevallen, want dit moet toch een groote attractie ontnemen met zijn eigen ontmoeting met den neger!”

„Dat valt nog te bezien, Brand,” hernam Raffles. „Het wordt misschien juist gedaan om de nieuwsgierigheid meer te prikkelen! Die Amerikaansche managers zijn bijzonder slim. Je moet ook niet denken dat Gunner Geoffrey de eerste de beste is! Eenige jaren geleden heb ik hem in Londen zien werken, hij beloofde toen reeds veel, en klopte Lewis met het grootste gemak van de wereld. Zijn trainer was toen Ted Harper. Hij was uiterst bekwaam, hij kende ieder spiertje in het menschelijk lichaam, hij was streng voor zijn man, hij gaf hem de juiste levensmiddelen, hij verzorgde hem zooals een liefhebbende moeder het haar kind doet, en onze kanonnier heeft het zeker voor een groot gedeelte aan hem te danken, dat hij reeds zoovele overwinningen kon boeken. Ik ben nieuwsgierig of Ted hem nog altijd onder zijn hoede heeft. Wij kennen elkander heel goed.”

„Toch niet als... hij kent je toch niet als...” begon Brand verschrikt en met gedempten stem.

„Maak je niet ongerust, Brand — daarvan is geen sprake!” zeide Raffles glimlachend. „Hij kent mij slechts onder den naam van graaf Palmhurst, en jij bent misschien zijn naam alleen maar vergeten, want jij moet hem ook gekend hebben.”

Raffles had het geheele aanplakbiljet ten einde gelezen, en vervolgde nu opgewekt:

„Wij zullen eens naar hem toegaan! Ik bedoel naar Ted Harper! Zie maar — hij is manager geworden van Gunner Geoffrey!”

„Heb je daar een bepaald doel mee?” vroeg Brand, terwijl hij Raffles aandachtig aanzag.

„Niet bepaald — maar een doel wel! Lees maar eens! Naar het schijnt zal de neger of hij al of niet geslagen wordt, binnenkort nog enkele exhibities geven „in besloten kring”. Nu, ik weet wat dat hier in New-York te beteekenen heeft. Een of andere rijke dwaas noodigt een aantal gasten uit, dames en heeren en dames vooral! En dan hebben er allerlei vertooningen plaats, die ik maar niet nader zal omschrijven, maar die zelfs op het tooneel van de Folies Bergère in Parijs opzien zouden baren. Bokspartijen zijn nog altijd zeer geliefd. Zoo'n rijke leeglooper moet wel eens 10.000 dollar of meer betalen voor zoo'n match, maar dat komt er in het geheel niet op aan! Zulke

menschen behooren tot dezelfde soort als die dwaas, die vier en dertig heeren — vrienden van hem, uitnodigde op een diner, waarbij zij tot hun groote verbazing in de eetzaal vier en dertig gezadelde paarden vonden. Zij aten van kleine tafeltjes, die voor op het zadel bevestigd waren, zij werden bediend door bereiden kellners — en — bij het dessert deelde de reeds half dronken gastheer vriendelijk mede, dat iedere gast het paard dat hij bereiden had als zijn eigendom kon beschouwen!”

„Ja, van dien onzin heb ik gelezen!” zeide Brand.

„Welnu, misschien valt er voor ons wel wat te verrichten op zulk een feest! Daar komen alleen zeer rijke lieden, die elkander stilzwijgendheid moeten beloven aangaande alles wat er op zulk een soirée voorvalt — en ik verzeker je dat bachanaliën der oude Romeinen in den tijd van het groote verval er maar kinderspel bij zijn. En de heele troep is tegen het einde meestal stom dronken, ondanks alle droogheid. Nog slechts een maand geleden, Brand, vernam ik het volgende uit den mond van een man, die er bij tegenwoordig was, en wiens woord voor mij een evangelie is. Omstreeks een half jaar geleden werd er in dit zelfde New-York, dat wil zeggen in een der voorsteden, en in een tamelijk afgelegen heerenhuis een partij gegeven, „freak Party” noemen zij dat hier, waarbij het Spaansch toeging. Bijwijze van dessert verscheen er op de souper tafel een fraaie porceleinen badkuip, en een legertje bedienden kwam aandragen met honderden flesschen van de duurste Fransche champagne, die in die kuip werden leeggegoten, een deur ging open en een buitengewoon mooi meisje wierp zich als een zeenimf in het bad champagne, en begon, onder uithundig gelach van alle gasten, glazen vol te scheppen, en rond te deelen! Het is geen verzinsel, Brand — ik verzeker je dat zulke dingen gebeurd zijn — en in het hedendaagsche New-York nog voortdurend gebeuren. Waar de Heer Sodom verwoest heeft om de verdorvenheid harer bewoners — daar had New-York eigenlijk reeds lang van den aardbodem moeten zijn weggewischt! Maar genoeg hiervan. Wij gaan dadelijk Ted Harper opzoeken. Laat eens zien — de wedstrijd is in Madison Square, en daar zal men ons wel kunnen inlichten aangaande zijn verblijfplaats.”

Madison Square ligt tusschen de 23ste en de 26ste Straat, en een bus bracht er hen vlak bij. Daar, door geboomte en plantsoenen omgeven, lag ook de geweldige zaal, waar reeds

herhaalde malen zesdaagsche wielervedstrijden hebben plaats gehad, maar ook andere sportbetoogingen. Het reusachtige gebouw kan gemakkelijk dertig duizend toeschouwers bevatten, en de managers hoopten, tot de allerlaatste plaats te zullen verkoopen.

Raffles ondervroeg den portier van het gebouw, en dat wel voornamelijk met behulp van een paar papiertjes van een dollar. Hij kreeg te hooren dat Gunner Geofrey zich niet ver vandaar oefende in een boksklokaal, waar hij zeer waarschijnlijk ook Ted Harper zou vinden.

Een taxi bracht er hen binnen tien minuten.

Het gebouw waar zij nu binnentraden behoorde in eigendom aan een groote sportvereniging, en het was op zijn Amerikaansch ingericht. Er was een voortreffelijk zwembad, er waren turnzalen, er waren douchekamers, en op het platte dak, waarvan een gedeelte was afgeschoten door zeilen, konden boksters zich oefenen, wanneer het mooi weer was en niet al te warm. Anders trokken zij naar de bovenste verdieping, waar een groote zaal tot hun beschikking stond, voorzien van alles wat zij maar noodig konden hebben, ijzeren werpkogels, knotsen om mede te zwaaien, met zand gevulden zakken, handschoenen, punchbowls, lichte halters, en waar zij ook altijd boksters vonden om mee te oefenen.

Het bleek al spoedig, dat de wedstrijd tusschen den neger en den voormaligen kanonnier van groot belang werd geacht, want er was geen sprake van, dat de deurbewaker, een reusachtige neger, hen wilde laten passeeren. Maar toen Raffles hem naar binnen zond met den naam van graaf Palmhurst op een stukje papier gekrabbeld, was de zaak in orde.

Harper kwam zelf naar buiten loopen, ging regelrecht op Raffles toe, met een breeden grijns op zijn bleek gezicht, waarin de neus nog maar een kleine verhevenheid was, en riep uit:

„Dat noem ik een belofte houden, graaf! Gij kunt natuurlijk binnenkomen, gij en uwe vrienden! Gij hebt dus den ouden Harper nog niet vergeten!”

„Men vergeet zoo gauw den man niet, Harper, die ons knock-out heeft geslagen!” zeide Raffles glimlachend.

„O, maar dat was een vergissing!” riep de voormalige bokser, op een toon alsof hij zich verontschuldigde.

„Excuseer je maar niet, beste Harper!” hernam Raffles lachend. „Ik had het volko-

men verdiend, want ik was onoplettend die keer."

Onder het spreken waren de drie mannen Harper gevolgd, en nu stonden zij in de groote, helder verlichte, uitstekend ingerichte zaal, waar een twintigtal mannen bijeen waren, wier eenige taak scheen te bestaan in het beuken op elkanders borst en hoofd.

Er waren drie ringen afgezet, met dikke, witgeschilderde touwen, en daarbinnen waren drie paren bezig, elkander volgens de regelen der kunst met de vuisten te bewerken.

Maar boven hen allen uit stak Gunner Geoffrey, die zich op dat oogenblik oefende met een neger.

En toen de drie mannen langzaam naderbij kwamen, zonder dat de anderen ook maar eenige aandacht aan hen wijden, zagen zij wie die neger was.

Het was Battling Siki, de voormalige wereldkampioen zwaargewicht, en de schaduw van wat hij eenmaal geweest was, zooals maar al te duidelijk bleek voor het oog van iederen kenner.

DERDE HOOFDSTUK.

Het cocaine complot.

Het was duidelijk te zien dat Siki zoo goed hij maar kon partij gaf, en even duidelijk, dat Geoffrey nimmer hard doorsloeg, uit vrees dat hij zijn tegenstander onmiddellijk buiten gevecht zou stellen. Maar tenslotte werd hij ongeduldig, en een harde stoot tegen de kin zonden neger tegen de touwen en deed hem met slappe armen neerglijden op den grond, die met zeildoek was bespannen.

„Geef mij toch een ander, dan dit oude wijf, Harper!” schreeuwde de bokser kwaad. „Je kunt mij net zoo goed laten sparren met een baker! De vent heeft geen fut in zijn vuisten.”

Zwijgend waren Raffles en zijn beide vrienden nog wat naderbij getreden. Eerst keken zij naar Geoffrey, en zij moesten bekennen, nimmer een zoo prachtig gebouwd lichaam te hebben gezien als dat van den kanonnier, en dat zoo onmiskenbaar aantoonde, welken tak van sport die man beoefende. Hij had het echte bokseerslichaam, met breede, een weinig aflopende schouders, een dun middel, sterk ontwikkelde schouderspieren, en slanke, welgevormde beenen, met dunne enkels. Het ge-

laat was weliswaar minder mooi, breed, met een wreede uitdrukking in de kleine, te dicht bijeenstaande, diep weggezonden oogen — maar het lichaam was dat van een jongen afgod of van een dier standbeelden, zooals de Grieksche beeldhouwers ze vervaardigden in de tijden toen de Olympiades werkelijk festijnen waren van lichaamscultuur en schoonheid.

Met het oog van den kenner zag Raffles dadelijk dat de man uitmuntend geoefend was. Geen spiertje of Harper had het weten op te drijven tot het maximum van zijn capaciteit. Onder de gladde huid rolden de spieren van den bovenarm, bij het strekken en buigen, de nekspieren waren gespannen als snaren, de borst, ruim en gewelfd, was hard als een aambeeld, de beenen leken zuilen te zijn van brons, onwrikbaar in den grond geworteld, en toch was hij watervlug, en zijn voetwerk was onberispelijk. Hij leek wel een begaafde danser, en zoo rap waren zijn verplaatsingen, dat men ze nu en dan ternauwernood met den blik kon volgen.

Nog had hij voor zijn buitengewone lengte, zijn „reach”. Hij was ook niet al te zwaar, en zou zeker niet meer wegen dan 175 pond.

Ofschoon hij zeker al eenigen tijd oefende, was er geen druppeltje zweet te bespeuren op zijn huid, die glansde als van een raspaard.

En toen gingen hunne blikken naar den neger, die juist langzaam overeind krabbelde, een blik om zich heen wierp als een geslagen hond, toen een dom lachje liet hooren, en onder de touwen uitkroop, om in een hoekje zich van zijn handschoenen te ontdoen, geholpen door een onverschilligen collega.

Reeds aan zijn loop kon de ingewijde zien, dat die man niet langer bokser was. Hij liep een weinig voorover, zijn buik kreeg ronding, de wangen hingen slappig neer, de oogen hadden zakken, kortom — Battling Siki liet maar al te duidelijk zien, dat opium, drank en een ongebonden leven zelfs binnen zeer korten tijd van den krachtigsten man kunnen maken — een wrak, een menschenlijk vod!

Zeker — hij zou nog altijd een geducht tegenstander zijn geweest voor al die krachtelooze heertjes der Upper Ten — maar zelfs een bokser van geringe beteekenis, ja een vlieggewicht, een welter, zou hem de baas zijn geweest in dit stadium van zijn treurig leven. Raffles had die man gezien, nauwelijks drie jaren geleden, te Parijs, toen hij „Match Nul” bokste met den Franschen kampioen Gillis. Reeds toen was het niet meer de Siki, die Carpentier had verslagen, maar toch nog altijd „een prachtig dier” zooals hij in sommige sportbladen werd genoemd. Met de strakgespannen huid, die als ebbenhout glom, en zijn wonderbaarlijke vlugheid, het schoongevormde lichaam, en de klassieke standen, als van een oud, Grieksch beeld.

Harper had den neger met een minachtenden blik gevolgd en zeide nu op zachten toon tusschen de tanden:

„Te denken dat die kerel wereldkampioen is geweest! Een zwarte! Een coon! Het kon ook niet anders — het ras kan de weelde niet dragen! Kijk maar naar Johnson! Drie jaren heeft hij zich goed gehouden — hij klopte Jefferson zooals hij wilde, en toen ging het bergaf. Nu is hij een oude besteedster, dik als een pad, die nauwelijks kan opstaan van achter zijn buffet. In de gevangenis heeft hij gezeten wegens handel in vrouwen, wegens wapensmokkel, wegens opiumsmokkel, wat weet ik al niet! Graaf — het zijn apen, of het zijn kleine kinderen. Je kunt er niet mee omgaan, en zij zijn veel te zwak om al die roem

te dragen, dat is mijn meening! Eigenlijk hadden wij nooit wedstrijden tusschen blanken en negers mogen toestaan. Maar nu zij er eenmaal zijn — — —”

Hij voltooide den zin niet, maar wierp Raffles een oolijk knipoogje toe, en stootte hem familiaar met zijn ellebogen in de zijde.

„Je verwacht zeker heel wat van de man, Harper?” vroeg Raffles, met een blik op Geofrey, die alweder met een andere partner bezig was, en den armen kerel onbarmhartig door den ring dreef.

„Ik zeg niets, graaf! Ik zeg alleen maar — laat Wills oppassen! En als die geklopt is — laat Dempsey zich dan in acht nemen! Die is ook al niet meer wat hij was. Zijn vrouw spoort hem genoeg aan, om weer te vechten, en hij zegt dat hij zelf heel graag wil — maar ik geloof er zoo erg niet aan. Ziet u, een bokser zelf voelt altijd het best, of hij nog iets waard is of niet. Dat kan de beste trainer onmogelijk zoo goed beoordeelen als hijzelf. Het gaat om onderdeelen van seconden, dat behoeft ik u niet te zeggen. Nu, de bokser zelf weet, of hij dat onderdeel te laat is — ja dan neen. En als een man als Dempsey minder gaat worden een „countering” — laat hij dan maar gerust ophouden met boksen, want ik zeg wat ik altijd heb gezegd — dat is de hoofdzaak!”

Juist op dat oogenblik rolde de partner van Geofrey als een aangeschoten konijn om en om, schoot tusschen de touwen door, werd weggesleept door een paar helpers die bulderden van het lachen, en daar sprong alweder een ander tusschen de touwen, kersversch, en viel verwoed op Geofrey aan, die nauwelijks tijd kreeg om adem te scheppen. Harper, in zijn hemdsmouwen, met zijn pet ver achter op het hoofd en de zware vuisten in de zijde gesteund, keek toe en schreeuwde nu en dan iets:

„Gebruik je linker toch meer, man! Het is je kracht, zeg ik je! Laat hem nu inkomen — zoo — niet te veel, want als je een zwak punt hebt, Geofrey dan is het de „clinch”. Laat Wills je niet op het lijf komen — houdt hem op een afstand! Denk er om dat jij ook de langste armen hebt! Profiteer daarvan! Die hoek was goed! Hoe beviel je die, Peter? Ha, ha — hij zwemt! Laat hem even tot bedaren komen Jef! Je hebt alle adem uit hem weggeslagen! Zoo — en nu is het mooi geweest voor vandaag! Kom eens hier!”

Gewillig naderde de bokser, nauwelijks higgend, ofschoon hij reeds een half uur aan het

oefenen was, bijna onafgebroken, en met een loensen blik op de vreemdelingen die hij mischien voor journalisten aanzag.

Harper liet zijn bliken over het massieve lichaam glijden, dat slechts bekleed was met een kort broekje van wit linnen, knikte goedkeurend, en zeide kortaf:

„Het zal wel losloopen. Jef! Douche en masseeren — en dan kom je weer bij me. Maak dat je wekomt!”

Met een dommen grijnslach keerde de reus zich om, en verdween, vergezeld door een paar helpers waaronder een uitmuntend masseur in een der douchekamers.

„Wel, graaf, wat denkt gij van hem?” vroeg Harper, toen de deur achter den bokser was dichtgevallen.

„Ik denk dat hij Wills heel goed partij zal geven!” antwoordde Raffles voorzichtig. „Maar de neger is op het oogenblik in „top form”! Men zegt dat hij niet hooger kan!”

Harper haalde de schouders op, met een minachtende blik in zijn oogen, en zeide:

„Wij hebben nog vijf dagen! Er is nog wel meer uit Jef te halen, laat ik u dat zeggen! Hij heeft langer armen dan de nikker, en — hij zal hem kloppen, zoo waarachtig als ik hier voor u sta!”

„Ik hoop het voor je Harper — want dat zal je zeker geen windeieren leggen! En vertel me nu eens, of er gelegenheid voor mij en mijn vrienden zou zijn om onder jouw toezicht eens wat te oefenen.”

Harper krabbelde zich eens in het warrige haar, scheen bezwaarlijk na te denken en zei toen:

„Als u er in toestemt om het vijf dagen met een van mijn beste helpers te stellen, graaf, dan kunt u mij daarna krijgen, maar voor het oogenblik heb ik al mijn aandacht nodig voor de ontmoeting met den neger. U begrijpt dat zelf wel!”

„Dat blijft dan zoo afgesproken, Harper, en ik voeg me, zolang ik hier ben, weer onder je discipelen.”

Dat was Latijn voor den braven trainer, maar hij begreep toch wel de bedoeling van Raffles' woorden en gaf hem weer een van zijn joviale ribbenstootjes, ten bewijze dat de zaak geregeld was. Hij wist wel, de oolijkert dat graaf Palmhurst goed betaalde!

Een oogenblik daarna nam hij voorloopig afscheid van het drietal, want hij wilde persoonlijk het oog houden op het masseeren van zijn poulain.

En nauwelijks was de deur achter hem

dichtgevallen of er had een schijnbaar onbetekenend voorval plaats, hetwelk de aanleiding zou zijn tot een reeks dramatische voorvallen, waarbij ook Raffles en zijn vrienden betrokken zouden worden.

Battling Siki zat, reeds bijna geheel aangetrokken, in een der verste hoeken, en wenkte een anderen neger, die op eenigen afstand van hem bezig was met het masseeren van zijn eigen armen. Ook deze man was klaarblijkelijk een Singalees. En Raffles, die toevallig juist langs liep, hoorde Siki iets zeggen in zijn eigen landstaal, natuurlijk meenende dat de Europeaan hem onmogelijk kon verstaan. Maar het geval wilde, dat er bijna geen Afrikaansch dialect was, of Raffles had er min of meer grondige studie van gemaakt, en zoo kwam het dan ook, dat hij plotseling betrokken werd in een samenzwering, die destijds groot opzien heeft gebaard in de geheele wereldstad en aan de politie handen vol werk heeft gegeven.

Hij stond echter niet stil, maar liep langzaam door, schijnbaar verdiept in het bekijken van een paar knotsen, die in lange rijen aan de wanden hingen, totdat Brand zich bij hem had gevoegd.

Een oogenblik daarna nam hij den jongeman terzijde, en zeide op zachten toon:

„Wij moeten die Siki in het oog houden, en te weten komen waar hij woont!”

„Waarom? Stel je belang in die neger?”

„Minder in den neger, dan in zijn plannen! Daareven sprak hij een paar woorden tot een anderen Singalees, die nu bezig is met touwtje springen. En weet je wat hij zeide?”

„Ik zal er maar niet eens naar raden Edward!”

„Hij zeide woordelijk: „Ik heb de sneeuw. Overmorgen avond bij Dunmore.” Sneeuw is natuurlijk niet bekend in Afrika, en dat was het enige woord dat hij in het Engelsch zeide.

„Wie is Dunmore?” vroeg Brand verwonderd, maar wel wetende, dat met het woord sneeuw de bedwelmende cocaïne werd aangeduid.

„Ik meen den naam meer gehoord te hebben! Dunmore is een zeer rijk man, die zeer plotseling die rijkdommen verkregen heeft op de goudvelden in Alaska. Men zegt dat hij tientallen malen millionair is. Wie weet is het wel de rijkaard die het feest geeft waarop de boksdemonstratie zal plaats hebben. Wij zullen het aanstonds eens aan Harper vragen!”

Juist op dat oogenblik ging de deur van de douchekamer weer open en de trainer kwam

te voorschijn, blijkbaar zeer vergenoegd en in zijn handen wrijvend.

Raffles ging onmiddellijk op hem toe en vroeg hem:

„Wel eens van Dunmore gehoord?”

In plaats van dadelijk te antwoorden wierp Harper een schuinschen blik op Siki, en vroeg toen:

„Zeker met den nikker gesproken?”

„In het geheel niet! Hoozoo?”

„Wel, Siki is aangenomen om overmorgen te dansen bij Dunmore. Er komen ook nog andere nikkers. Het zal weer een fijne liefhebberij worden. Ja, wat die rijke lui uithalen — daar staat je verstand bij stil! En dat heet het droge Amerika! Kent gij Dunmore niet, graaf!”

„Ik ben in geruimen tijd niet in New-York geweest!”

„Nu dan, hij woont hier sedert een maand of zes, en in dien tijd heeft hij al heel wat van zich doen spreken. Hij woont in een prachtig mooi huis, met een lap tuin er achter, in het Bronx Park! Men zegt dat daar al heel vreemde dingen gebeurd zijn. Hij moet ook al geknoeid hebben met de dranksmokkelaars — maar dat wil ik niet gezegd hebben! Laat hij maar oppassen, want op het laatst zal de politie toch nog wel eens een woordje gaan meespreken. U moet zijn auto's zien, expres voor hem gemaakt en zoo groot als verhuishagens!”

„Ja, ik meen wel eens van hem gehoord te hebben!” hernam Raffles met voorgewende onverschilligheid, „en luister eens Harper, wij hebben nu geen tijd meer, maar ik hoop spoedig weer geregeld bij je te kunnen oefenen. Ik wensch je succes met je man, en als ik nog een paar plaatsen kan krijgen, zal ik zeker niet nalaten, naar het gevecht met Wills te komen kijken.”

Hij knikte den trainer toe, zag nog even in het rond, bemerkte dat Battling Siki aanstalten maakte om heen te gaan, gaf Brand een wenk, en daarop verlieten de drie mannen haastig het gebouw, en Brand wenkte een huurauto, die een tiental meters verder moest wachten.

„Wij zullen eens zien waar hij woont, mijnheer Siki!” zeide Raffles op zachten toon. „En het is noodig, dat wij zoo spoedig mogelijk in het bezit zijn van een snellen auto. Henderson, dat werkje is jou wel toevertrouwd. Koop nog vandaag een wagen. Hij behoeft volstrekt niet nieuw te zijn, als hij maar zeer snel loopt!”

„Wij zullen het niet zonder zulk een voertuig kunnen stellen denk ik!”

De drie mannen hadden nog geen vijf minuten uitgezien, in de auto zittende, of Siki kwam het gebouw uit, in gezelschap van den Senegalees, met wien hij zooeven gesproken had.

Zij schenen even in beraad te staan, wendten toen een taxi, en stapten er in.

Raffles boog zich dadelijk buiten het raampje en zeide tot zijn chauffeur:

„Volg dien wagen! Een goeden fooi, als je hem niet uit het oog verliest!”

En nu begon er een vrij langdurige rit dwars door New-York. De beide auto's verlieten de City, reden door het prachtige Bronx Park, bereikten de Bronx Boulevard, en volgden een tijdlang Gunn Hill Road. En tenslotte kwamen zij in een volksbuurt, waar het rook naar uien en olie — men was dus waarschijnlijk terechtgekomen in het Italiaansche kwartier.

Overal stonden kooplieden met karretjes, door een zeilen luifelje overdekt, die vruchten verkochten in hun eigen landstaal, want in New-York hokken bijna alle naties van eenigen omvang, die tienduizenden landverhuizers uitzonden, bij elkander in dezelfde wijk, maar het sterkst komt dit uit bij de Chinezen, de Italianen en de Japanners. Ook de negers wonen in een afzonderlijk kwartier. Duitschers, Franschen en Nederlanders schijnen zich veel meer te verspreiden.

En hier pas stond de eerste auto stil, de twee Senegaleezen stapten uit, betaalden, en gingen te voet verder de straat in, die smal, morsig en duister was.

Raffles wachtte nog even, tot de twee negers rustig voortliepen, en toen stapte hij met zijn beide metgezellen eveneens uit, zond den chauffeur weg, en begon de beide negers onopvallend te volgen.

Zonder op of om te zien, liepen de twee zwarten voort, kakelend in hun eigen taal, tot zij eensklaps verdwenen in een huis, smal en hoog, dat er uitzag, alsof het vroeger een kroeg was geweest, en dat nu een eenvoudig koffiehuis verbeeldde te zijn, waar men niets anders kon krijgen dan onschuldige dranken als koffie, thee, spuitwater, limonade, en soortgelijke.

Of zij daar woonden was natuurlijk niet zeker, en Raffles besloot er zich van te overtuigen.

Hij bevond zich toen in een van die omstandigheden, die het noodzakelijk maakte, op allerlei wederwaardigheden voorbereid te zijn, en hij droeg dus in een van zijn geheime zakken het noodige bij zich, om zich met een

paar handgrepen te kunnen vermommen — een vollen baard, een paar knevels van verschillende kleur en vorm, een tweetal pruiken, alles keurig opgevouwen, en zoo plat, dat niemand iets bijzonders aan zijn kleederen kon opmerken.

Misschien had Siki in het oefenlokaal op hem gelet — misschien ook niet — maar hij durfde zich in dit geval niet aan een herkenning blootstellen. Hij wist maar al te goed wat het beteekende dranksmokkelaars of handelaars in bedwelmende middelen in de wielen te rijden.

Raffles liep dus haastig een slop binnen, duwde een openstaande deur nog verder open, en op een morsig portaal trok hij vlug zijn colbert uit, draaide het binnenste buiten, zoodat het nu een geheel andere kleur vertoonde, deed het weer aan, zette de kraag op, haalde een versleten pet te voorschijn, zette zich een pruik van rossig haar op het hoofd en voltooide de vermoming met behulp van een rafeligen knevel, die hem volkomen onkenbaar maakte.

En zoo geoefend was Raffles in deze soort „momentverkleedingen” dat er nauwelijks twintig seconden waren verlopen, toen hij weder te voorschijn trad, de handen in de zakken, gebogen, met een uitgekloven eindje sigaar in de mond het toonbeeld van een achterop geraakte mijnheer, die te trots is om werk te zoeken.

Zonder in het minst acht te slaan op Brand en Henderson, die schijnbaar verdiept waren in het beschouwen van een hoop roestige wapens in de winkelkast van een uitdrager, trad hij het koffiehuis binnen.

Hij bleef wel een kwartier weg, kwam toen weer te voorschijn, gaf Brand in het voorbijgaan een wenk, die hem met Henderson in de verte begon te volgen, ging het slop weer binnen, verwisselde haastig weer van kleederen, en ging een heel eind alleen verder, tot dat de beide anderen zich op een soort van pleintje bij hem voegden.

„Welnu?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Welnu, ik had goed gehoord! Die kerels snaterden met elkander in hun eigen taaltje, terwijl ik in dat smerige gelagkamertje een kop koffie dronk, en dachten er blijkbaar

geen seconde aan dat zij wel eens beluisterd konden worden. De waard is een Roemeen, naar het schijnt. En laat ik je maar dadelijk zeggen dat men bij hem zijn koffie sterk aangengelnd kan krijgen — met iets anders! Zoo sterk zelfs dat er van de koffie niets over blijft!”

„En waar spraken die zwarten over?”

„Over de cocaïne! Het schijnt een heel complot te zijn, en het fijne weet ik er nog niet van. Dit staat echter vast, dat Siki in het bezit is gekomen van een vrij groote hoeveelheid cocaïne, „de doodende sneeuw”, en dat de afspraak is, dat die, overmorgen op het feest dat Dunmore geeft aan een tachtigtal vrienden, verdeeld zal worden onder degenen die zich willen bedwelmen, en die er duizenden voor over hebben om zich — vroegtijdig in het graf te brengen, en van hun lichamen wrakstukken te maken! Zij moeten daarbij voorzichtig te werk gaan, je weet zeker wel dat er hooge straffen staan niet alleen op den verkoop van bedwelmende middelen, maar ook op het gebruik, en op het in voorraad hebben.”

„Dan loop je dus nu aanstonds naar de politie, en laat de kamer van die twee zwarte schobbejakken doorzoeken?”

„Geen haar op mijn hoofd denkt er aan, Brand! Denk je dat ik op die wijze mijn plan in duigen zou willen werpen? Hij moet mij nog eerst van dienst zijn!”

„Hoe dan, Edward? Wat kan die man voor je doen?”

„O, hij zal het zelf natuurlijk niet weten, dat hij mij helpt! Naar het schijnt wordt het een soort van Afrikaansch feest! Er zullen negers zijn, die met negerinnen van hun land zullen dansen. Ook zal er gebokst worden, naar je weet. Heb ik hem goed begrepen, dan zullen de dames en heeren allen verschijnen in... Romeinsch gewaad, want het verbeeld een reconstructie van een feest ten huize van Tremalchion, den befaamden Romeinschen epicurist! Welnu — ik heb altijd heel veel gevoeld voor de studie van het Romeinsche leven, ten tijde van de machtige keizers — en ik heb mij voorgenomen, Brand, van de partij te zijn!”

VIERDE HOOFDSTUK.

Hoe Raffles zijn plan voorbereidde.

Brand keek Raffles een oogenblik met groote oogen aan en zeide toen met een kort lachje:

„Je drijft den spot met mij! Dat is natuurlijk onmogelijk, want dergelijke feesten hebben altijd plaats in een intiemen kring, en de gastheer moet heel zeker zijn van zijn gasten. Er worden kaarten rondgezonden, en — —”

„En zulk een kaart wil ik ook hebben, Brand!”

„Maar je denkt er toch niet aan, binnen twee dagen zulke dikke vrienden te worden met Dunmore, dat hij je zal uitnoodigen? Van mijzelf en Henderson spreek ik nog niet eens!”

„Dat zou te omslachtig zijn, Brand! Ik denk het anders aan te leggen. In langen tijd heb ik de truc niet toegepast, maar ditmaal zal ik haar weer in eere herstellen. Het is waar — ik beschik hier niet over de talrijke hulpmiddelen, welke mij te Londen ten dienste staan, maar met wat goeden wil zullen wij toch wel slagen, ook zonder dat.”

„Maar wat wil je er in 's hemelsnaam doen?” riep Brand uit, verschrikt door het denkbeeld, dat Raffles zich wilde wagen in het huis van den rijken goudzoeker, waar hem allerlei gevaren konden dreigen.

„Dat is een vrij onnoozele vraag, Brand! Natuurlijk wil ik er mijn beroep uitoefenen! Kun je je een schooner gelegenheid bedenken? De gasten — nu, over hun gehalte zal ik maar zwijgen! Maar zij zijn allen rijk, reken daar maar op, en zij zullen met elkaar willen wedijveren in het ten toon spreiden van hunne kostbaarheden! Zij hebben vrijheid, ieder een historischen persoon voor te stellen waarbij men zich niet al te strikt zal houden aan het tijdvak, zoodat het mogelijk is, dat men tegelijkertijd Agrippina, Pompea, Nero en Caligula zal aanschouwen! Men zal er den dich-

ter Virgilius aantreffen, naast Lepidus, een der leden van het Eerste Driemanschap, Antonius, en Brutus! En dan al die schoone vrouwen, met prachtige diamanten in de ooren, diamanten om den hals, diamanten in het hoog opgemaakte haar! Het hart zwelt mij van vreugde, als ik aan al die overdaad denk.”

„Het zal een waagstuk zijn, Edward!”

„Ongetwijfeld! Ik ontken het gevaar niet. Maar het trekt mij aan. En ik hoop ook dat je me zult vergezellen. Waarschijnlijk zal ik je hulp zeer moeilijk kunnen ontberen!”

„Je weet wel dat je op ons beiden kunt rekenen, Edward. Het is mij alleen een raadsel, hoe je aan invitatiekaarten denkt te komen!”

„Ik zal er een paar afnemen aan genoodigden!”

„Je weet niet eens wie genoodigd worden!”

„En dat is nu juist iets, Brand, waarbij Siki mij moet helpen! Hij zal zeker heel veel van de gasten kennen. Aan twee heb ik er genoeg. Henderson zal een prachtige negerdanser zijn — wat dunkt je daarvan, James?”

Henderson trok een oogenblik een leelijk gezicht, maar hij antwoordde toch aanstonds:

„Ik wil zelfs wel een Chinees worden, mylord, of een baviaan, als u dat van dienst kan zijn!”

„Dat wist ik wel! Luister dan, Brand. Siki en die andere neger blijven nog twee uren daarginds, want zij verwachten naar het schijnt nog een ander, die bij de zaak betrokken is. Ik heb dus den tijd, mij van alles te voorzien wat ik denk noodig te hebben en weer terug te keeren. Ik moet nog vanavond weten, wie de gasten zullen zijn. Je begrijpt dat zoiets nooit in de bladen vermeld wordt. Het gaat alles in het geheim — men haalt er liever geen „oningewijden” in. Jij gaat dadelijk zorgen voor een snellen auto Henderson, en je zorgt dat die over drie uren hier juist op de-

ze zelfde plek is om mij te wachten. Hier is geld. Ik vertrouw op je kennis. En jij, Brand — jij zult mij een genoeg doen, om het huis van dien Dunmore eens zoo nauwkeurig mogelijk te gaan bestudeeren. Je zult het natuurlijk spoedig genoeg gevonden hebben. Als het kan, moet je er in een of andere vermomming trachten binnen te dringen, stucadoor, bediende van een decorateur of een behanger, een electricien, wat je het gemakkelijkst voorkomt. Wij zullen afspreken, elkander tegen het uur van den maaltijd, zeven uur dus, te ontmoeten in ons eigen hotel.”

Nadat dit aldus geregeld was, namen de drie mannen spoedig daarop voorloopig afscheid van elkander, om, ieder voor zich, de taak te gaan verrichten, welke Raffles hen had aangewezen.

En de klokken in de buurt sloegen juist het zevende avonduur, toen Raffles, Brand en Henderson elkander weervonden in de eetzaal van het hotel, en tegen elkander glimlachten, zooals, volgens de overlevering, in het oude Rome de advocaten op straat tegen elkander deden, telkens wanneer zij elkander tegenkwamen.

Het verslag van Henderson was al heel spoedig uitgebracht. De brave reus had van het hem gegeven geld een tweedehandsch auto gekocht, plaatsbiedend voor vier of vijf personen en zeer sterk en snel. De wagen had hem, met alle toebehooren slechts 400 dollar gekost.

Toen kwam Brand aan de beurt, die verhaalde hoe hij het prachtige huis van Dunmore had weten binnen te komen onder het mom van een decorateursknecht. Het toeval was hem daarbij gunstig geweest, want toen hij voor het huis naderde, stonden daarvoor een paar groote vrachtauto's stil, reusachtige verhuiswagens, waaruit allerlei vreemdsoortige voorwerpen werden geladen, stukken decor zoowel als marmeren tuinbanken, vergulde zetels, dingen die er uitzagen als onderdeelen van een fraaie, marmeren kamerfontein — naderhand bleek het ding geen water, maar klinkklare wijn te spuiten, prachtige, wijnroode vloerkleeden, en met gouddraad bestikte, zijden portières.

Dit zou voor Brand zeker reeds voldoende zijn geweest om hem te doen begrijpen, dat Raffles goed gehoord had. Al die zaken konden betrekking hebben op een Romeinsch feest. Hij handelde spoedig en goed. Hij wachtte tot de wagens weer waren weggereden, misschien om nieuwe vracht te halen, en

in dien tusschentijd kocht hij, in de eerste de beste winkel, een paar groote vazen, van bruin aardewerk, die met wat goeden wil voor kunstwerken van Romeinsche pottenbakkers konden doorgaan.

Toen hem op zijn schellen werd opengegaan, noemde hij den naam van den decorateur, en zeide tot den bediende, dat hij deze vazen zelf moest gaan plaatsen op de plek die de decorateur hem had genoemd.

Er heerschte heel wat drukte in het groote huis, timmerlieden, schilders, tuinknechts liepen af en aan, en men bekommerde zich nauwelijks meer om hem, zoodat hij alle gelegenheid had, met een vaas in iederen arm wat rond te dwalen.

Het grootste deel van het feest zou waarschijnlijk plaats vinden in den tuin en in het reusachtige sousterrein. Er waren groote kelders ontruimd, en ingericht tot een soort catacomben, maar dan van een ongehoorde, barbaarsche weelde, de wanden volgehangen met zijden peplums, kostbare zijde lappen, vergulde zetels, maar ook lage rustbanken met zijden kussens, die rondom de eettafels waren gerangschikt, een waarop de gasten zich paarsgewijze zouden uitstrekken, volgens de wijze der oude Romeinen. Hij had ook een soort verhooging gezien, belegd met een wijnrood tapijt, en electriciens waren bezig met het aanbrengen van lampen, in den vorm van flambouwen, die het tafereel fantastisch zouden verlichten. Al die kelders stonden met elkander in verbinding, en de deuren hadden plaatsgemaakt voor oewelfde doorgangen, die konden worden afgesloten met purperen gordijnen. Van den laatsten kelder bereikte men door een soort van opgaande tunnel direct den tuin, waar men ook reeds bezig was, guirlandes van elektrische lichtjes te hangen in de boomen. Hier en daar werden kunstmatige prieelen geplaatst, in duistere hoekjes, afwisselend met rustbanken. De tuin was door een vrij hoogen muur afgescheiden van het Bronx Park, en onbescheiden burenen waren hier niet te duchten, en al waren zij er wel geweest — de tuin zou toch lang niet voldoende verlicht zijn, om te kunnen zien wat daar geschiedde — — —

Voor het overige kon Brand Raffles een tamelijk goeden plattegrond van het huis leveren, dien deze glimlachend bekeek, waarop hij den jongeman goedkeurend op den schouder klopte en zeide:

„Ik denk dat dit wel voldoende zal zijn! En nu kom ik aan de beurt, vrienden. Ik weet de

namen van een twintigtal gasten, hetgeen ruimschoots voldoende is voor mijn plan. Een daarvan op zijn minst moet natuurlijk verhinderd worden om te verschijnen — en dat kan onmogelijk moeilijk zijn. Nog altijd heb ik middeltjes genoeg bij de hand om dien man tijdelijk van het tooneel te doen verdwijnen. Ik heb reeds hier en daar onderzoek gedaan Brand, en mijn keus is gevallen op een heerschap, wiens rol ik, naar ik hoop, wel zal kunnen vervullen.”

„En — hoe komen Henderson en ik er binnen, als het noodig mocht zijn?”

„Niets lijkt mij gemakkelijker! Je hebt toch zeker wel opgemerkt, of er een deur in den tuinmuur is?”

„Er zijn er zelfs twee! Een zeer groote, waardoor de auto's naar binnen kunnen rijden, die naar de garage gaan, en een kleinere, maar als ik het wel begrepen heb, zullen daar wachters komen te staan, ook in Romeinsche dracht!”

„Nu, daarmee zal ik dan rekening houden!” zeide Raffles koeltjes. „Ik zal jullie daar, mocht het noodig zijn, binnenlaten door de kleine deur. Let goed op het teeken — het fluiten van den merel. Het is echter best mogelijk, dat ik het alleen kan afdoen, en gij beiden buiten kunt wachten. Zorg in ieder geval dat de auto gereed staat, want die zullen wij denklijk noodig hebben. En dan moeten wij fraaie Romeinsche costuums hebben — niet van de eerste de beste costumier, die dingen van katoen, of satinet verhuurd, maar iets veel mooiers! Je begrijpt wel dat al die gasten, die rijk zijn, zulke costuums laten maken, van kostbare zijde, of van een andere fijne stof. Men zou het niet moeten wagen, bij den gastheer Dunmore aan te komen in een goedkoop, reeds door velen gedragen costuum.”

„Zullen de gasten gemaskerd zijn?”

„Nee, dat is zelfs streng verboden!”

„Zou hij geen detectives in huis halen?”

„Dat acht ik heel onwaarschijnlijk, Brand! Bedenk toch eens, dat er zeer veel gedronken zal worden, en dat er voorts wel zaken zullen geschieden, die de politie niet zou toelaten, zelfs in het huis van een particulier.”

„Wat hebben wij verder nog te doen?”

„Wij hebben niets anders meer te doen dan te wachten, Brand, tot morgenmiddag, want eerder kunnen wij den man, wiens plaats ik wil innemen, niet aan de circulatie onttrekken, zonder dat het zou opvallen. Maar in dien tusschentijd zullen wij het huis maar eens nauwkeurig aan de buitenzijde bestu-

deeren, en de plek vaststellen, waar gij beiden overmorgen met de auto kunt wachten. Het is best mogelijk, Brand, dat ik je hulp spoedig inroep, dus wij moeten tegelijkertijd vertrekken, en jij moet je post onmiddellijk gaan innemen in de buurt van de tuindeur.”

„En het costuum?”

„Dat heb ik reeds voor mij besteld, en het zal morgenmiddag voor mij gereed zijn. En jij zult mij genoeg doen, Brand, voor jezelf en voor Henderson ook te bestellen — wat ik nog wel nader zal opgeven. Ik weet nog niet of ik van onze braven reus een gladiator dan wel een bloeddorstige keizer zal maken! En nu zullen wij spoedig gaan dineeren, want ik wil wel bekennen dat al die voorbereidingen mij hongerig hebben gemaakt.”

Aldus geschiedde, en het verdere van den avond brachten Raffles en Brand door met het uitwerken van hunne plannen, zooals zij vaak deden in dergelijke omstandigheden, terwijl Henderson iets anders deed, dat al even nuttig was.

Hij had de auto weder uit de garage gehaald, en begon nu de omgeving van het huis van Dunmore te verkennen, opdat hij op den avond van het feest in staat zou zijn, zonder de minste aarzeling den goeden weg in te slaan, die Raffles buiten gevaar zou kunnen brengen, en die ook het meest geschikt was, voor een eervollen aftocht.

Nu, daarvoor was het huis uitmuntend gelegen, want een snelle rit van tien minuten zou de auto reeds aan de grenzen van de stad brengen.

Het was tamelijk laat in den avond, toen de drie ondernemende mannen zich tenslotte ter ruste begaven, tevreden over het werk dat zij binnen zulk een korten tijd hadden verricht.

Den volgenden morgen begaven zij zich alereerst nogmaals naar de boksschool van Ted Harper, oefenden daar een weinig, en kregen er de bevestiging van het alom gefluisterde nieuwtje, dat Siki, de van zijn voetstuk gedaalde kampioen, ergens zou dansen in een zeer primitief costuum — maar waar dat was, dat scheen niemand te weten. De neger scheen dus slim genoeg te zijn geweest, en ook wel zoo nuchter, dat hij zich daaromtrent niet had uitgelaten. Ted Harper was verrukt over de vorderingen die zijn vroegere leerling graaf Palmhurst had gemaakt, en hij deed zelfs moeite, al wist hij wel dat het vruchteloos zou zijn, den gewaanden graaf over te halen tot een openbaren wedstrijd: Raffles weigerde glimlachend, en gaf voor, dat hij zijn gelaat

liever niet wilde laten mismaken. Een ongeluk lag in een klein hoekje, en zijn neus was hem dierbaar.

Zoo verstreek ook die dag, en laat in den middag kwamen er groote doozen, goed dichtgebonden, die de Romeinsche gewaden bleken te bevatten, en Raffles zoowel als Brand waren er volkomen tevreden over.

Het verdere van den dag werd besteed aan de bespionneering van het huis, waar de man woonde, die aan Raffles zijn invitatiekaart zou moeten afstaan, en toen brak tenslotte de dag aan, waarop het feest zou plaats hebben, en dat voor den ongelukkigen Battling Siki noodlottig zou worden.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het Romeinsche feest.

Reeds om acht uren begonnen de auto's voor te rijden, voor het meerendeel eigen wagens, en hielden stil voor de groote deur van het prachtige huis, hetwelk Dunmore nog pas een jaar tevoren had gekocht van een of anderen olieking die zich in een andere stad ging vestigen.

De dames en heeren die uit die auto's stapten waren uiterlijk moeilijk te onderscheiden van gewone bezoekers, want zij waren gewikkeld in lange mantels hetgeen voor de dames voldoende was, terwijl de heeren onder hunne jassen en onder het Romeinsche gewaad niets anders droegen dan een zwarten pantalon en lakschoenen.

Zij hadden de kragen van hunne jassen opgeslagen en droegen hooge hoeden, en alles wat niet Romeinsch was, werd binnenshuis onmiddellijk afgegeven aan de vestiaire, waar voor de heeren een soort van kleedkamer was ingericht die al spoedig vol hing met overjassen, cylinderhoeden en bovenbroeken, terwijl op planken langs de wanden dozijnen paren fijne lakschoenen stonden. Inplaats daarvan hadden de heeren hunne voeten geschoeid met sandalen, sommigen rijk versierd met gouddraad en kleine pareltjes.

Er bleek ook een kapper aanwezig te zijn met zijn helpers, die desgewenscht de haren der heeren krulden, la Titus, of wel hen voor-

zag van een pruik. Velen droegen een gouden haarband, anderen een soort van kroontje. Er waren senatoren, rijke burgers, kunstenaars, kapiteins van de lijfgarde, en de vrouwen stelden rijke patricischen voor, of bekende geliefden van keizer of koningin.

Gouden banden omknelden haar bovenarmen, zij droegen prachtige hoofdversiersels, sommigen zeer samengesteld, en er was een vrouw, die Cleopatra moest voorstellen, en die gekomen was in gezelschap van niemand minder dan Antonius, wier costuum een groot fortuin vertegenwoordigde. Zij was van een zeldzame schoonheid, lang, slank, met een olijfkleurige tint, en een weinig schuingeplaatste amandelvormige oogen, overwelfd door als met een penseel getrokken wenkbrauwen.

Haar gewaad was bestikt met kleine diamanten en parelen, en op het hoofd droeg zij een soort van tiara van gouddraad, overvloedig versierd met groote saffieren, en waarvan te weerszijden kleine slingers van parelen afhingen, afgewisseld met diamanten, die bij iederen beweging van het schoone hoofd vonken spatten.

Antonius was een vrij grof personage met een pokdalig gezicht, ruige zwarte wenkbrauwen, hangwangen, en een aankomend buikje. Hij droeg groote sandalen, en zijn naakte beenen waren omwonden door lederen riemen, waarop parelen waren gestikt.

Hij droeg een krulpruik, door een gouden band vastgehouden, en een witte toga, met paarze figuren versierd, waarover een purperen mantel, die tot bijna op den grond afhing.

Om zijn dikken buik spande een breede gordel van gouddraad, waaraan een fraai bewerkte lederen tasch was bevestigd, waarin hij zijn beurs waarschijnlijk heette te bewaren.

Maar men zag hem bijna niet, zoozeer werden aller blikken aanstonds getrokken door zijn metgezellin, die even groot was als hij, maar door haar ranke, gestalte boven hem scheen uit te steken.

En steeds kwamen er meer gasten.

Zij kwamen geheimzinnig aanrijden, hippen snel het huis binnen als vreesden zij te worden gezien, dadelijk reed hun auto verder, en zijzelf stapten de vestibule binnen, waar dadelijk ijverige handen hen ontteden van hun overgoed, terwijl plechtige bedienden, als Romeinschen slaven gekleed, hen den weg wezen naar het zoogenaamde atrium.

En het moet gezegd worden, dat Dunmore

geen uitgaven had geschroomd om iets schoons tot stand te brengen, of liever te laten brengen, want bekwame kunstenaars hadden het benedenste gedeelte van zijn huis herschapen in een prachtig Romeinsch patriciershuis.

Men trad uit de vestibule waar reeds marmergroepen en purperen draperiën, zuilen en albasten lampen een voorproefje moesten geven van wat er zou volgen, in een echt atrium, zooals alle huizen in het oude Rome van den gegoeden middenstand en van de rijke hadden.

Het is een soort van binnenplaats, waaromheen verschillende vertrekken zijn gebouwd, ervan gescheiden door een zuilenganderij, die aan drie zijden rondom die plaats loopt, terwijl de vierde zijde gewend is naar het peristylum, hetgeen wij de vestibule zouden noemen.

En ook hier bevond zich in het midden van het atrium een wonderschoone fontein, die kristal helder water opschoot, gemengd met een groote hoeveelheid van een fijn reukwerk, dat een zoete, bedwelmende geur verspreidde.

Dat water werd opgevangen in een fraai bewerkte marmeren kom, het vloeide over de randen daarvan heen, en viel tenslotte met een zacht geplas in een bekken, ongeveer op gelijke hoogte met den vloer, die met marmeren tegels van verschillende kleur belegd was.

In dit geval lagen er acht kleine vertrekken aan het atrium, vier links, en vier rechts, en reeds zag men daar door de portières kleine troepjes gezeten op de prachtig bewerkte stoelen, of de rustbanken met hun zijden kussen. Tegenover de vestibule echter lag de eigenlijke feestzaal, schemerachtig verlicht, waar de flambouwen op geheimzinnige wijze flakkerden, en al heeft een Romeinsch atrium in werkelijkheid, de heerlijke Italiaansche hemel boven zich, men had die hier zoo goed mogelijk trachten te suggereeren door het uitspannen van een hemelsblauw doek, zoo hoog mogelijk, dat op indirecte wijze verlicht werd door van beneden af onzichtbare electrische lampen.

En het was in dit atrium, dat Dunmore zijn gasten begroette, daarbij geholpen door een vrouw, die zeker zijn gemalin moest voorstellen, en die een wit gewaad droeg, waarvan de randen met gouddraad waren versierd.

Dunmore zelf was een groote, zware man met een breed, bleek gezicht, waarin twee kleine, grijze varkensoogjes tintelden van geotzucht en ingebeelden trots.

Zijn gewaad was lichtgroen, bestikt met een zoom van gouden palmbleden, en aan het middel ingesnoerd door middel van een breeden gordel, bezet met edelgesteente.

Van nature was Dunmore zoo goed als volkomen kaal, maar hij had voor deze gelegenheid dit gebrek verborgen door zich een pruik van rosrood haar op het hoofd te laten zetten.

Hij begroette alle gasten met een handdruk, die de dames korte gillettjes deed slaken, en de heeren kwaad maakte, omdat hij ringen in het vleesch drukte, en sprak met een stentorstem het begroetende „ave domine”, of „ave, matrone”. Verder strekte zijn kennis van het Latijn niet, op een paar bekende zinspreuken na, die hij op een grappige wijze radbraakte.

De heeren begroetten hem op hun beurt door plechtig, met uitgestrekte rechterarm, voor hem te buigen, en voor zijn gade, die, zwaar gepoederd, met kolossale diamanten hangers in de ooren, trots naast hem stond.

Er klonk een zachte muziek van cymbels, luiten, en tweesnarige violen, voortgebracht door een onzichtbaar orkest.

Men zag door de eetzaal zwarte slavinnen voorbijgaan, zij schenen iets op schalen te dragen, en verdwenen uit het gezicht.

Dan verspreidde het gezelschap zich, en verdeelde zich over de acht kleine vertrekken, die het atrium begrensden, of in de geheimzinnig verlichte feestzaal, of in de breede gangen, maar ook wel in de kelderruimten, waar het heerlijk koel was op die schroeïend heete avond, of in den tuin, waar bijna volkomen duisternis heerschte, hier en daar slechts een weinig verdreven door kleine lampjes in lampions van geolied papier, dat albast moest nabootsen.

Overal stonden gemakkelijke rustbanken, en reeds zag men hier en daar een Romeinsch heer in teeder gesprek verdiept met een Romeinsche dame.

Negerslaven gingen rond, en droegen verschingen aan, koele sorbets, vruchten, drijvende in champagne, zoete Grieksche wijn, in kristallen bekens, waarin kleine stukjes ijs dreven, en taartjes waarvan Dunmore had verzekerd, dat zij „zoo echt Romeinsch waren, als Nero zelf maar kon verlangen.”

En nog altijd kwamen er gasten aan. In de feestzaal werd al gedanst, want tegen elf uur verlangden de gasten dat de zachte, teedere muziek van het onzichtbare orkestje zou plaatsmaken voor iets meer moderns, waarop men behoorlijk kon steppen of jазzen.

En van dat uur dan ook klonk de schrille jazz, en de schorre saxophoon voerde weder den boventoon.

De verkouden clarinetten schetterden, er werd met hevige kracht op de groote trommel gebeukt, de bekkens ratelden als bliksemslagen, en de gasten waren tevreden.

Hier zag men reeds een Romeinsch senator met een eerwaardigen, spierwitten baard, voortschuifelen met een Egyptisch slavintje, daar huppelde een zeer dikke matrone met een negerslaaf, wien het zweet van het gelaat gutste, terwijl hij in een grijnslach al zijn blinkend witte tanden liet zien. Antonius had zijn Cleopatra blijkbaar in het gewoel verloren, en zat, reeds een weinig versuft door den drank, terwijl zijn pruik een weinig was scheefgezakt, in een hoekje stilletjes in teeder gesprek met een der Egyptische slavinnen, met een olijkleurige huid, en schitterende, zwarte oogen.

Men kon niet anders zeggen of het ging er losjes toe op het Romeinsche feest van mijnheer Dunmore, en dit was nog slechts het begin, aanstonds brak het uur aan van het souper, en met dikke tong had de gastheer reeds verzekerd, dat hij „een paar leuke verrassingen in petto had — dat was ook Romeinsch!”

Het was ongeveer middernacht, toen de gasten, nieuwsgierig, elkander verdringend, warm en bezweet van het dansen en de drank, de nog koele feestzaal binnen gingen, die een uur tevoren was afgesloten.

Thans was zij verlicht op een even ingenieuze als romantische wijze.

Ongeveer twee meter van den grond waren rondom de wanden, op onderlinge afstanden van omstreeks vijf meter, ringen geklonken, waarin fakkels waren gestoken, die met een helderen gloed schenen te flakkeren, en toch was het slechts electriciteit, waardoor dit bewerkstelligd werd.

In het midden was de feestdich aangericht — en het was een heel eigenaardige tafel, die daar stond — bijna dertig meter lang, acht meter breed, met afgeronde hoeken, in den vorm dus van een miniatuur wielersbaan.

In het midden was een boksring afgebakend, met alles wat er noodig was, die echter dadelijk weer verwijderd kon worden, en reeds waren langs de randen de zilveren borden gerangschikt, het prachtige kristal, de rondbuikige flesschen met lange halzen, die de beste Xeres bevatte, guirlandes van bloemen, fijne kelken voor champagne, en kristal-

len roemers, waarin aanstonds de dure Franse bourgogne zou fonkelen.

Stoelen waren er niet. Maar om den disch heen liep een tweede ovaal van lage rustbanken, bedekt met zachte, kostbare kussens.

Onmiddellijk strekten de gasten zich op hunne rustbanken uit, een barbaarsche muziek weerklonk, en toen stormden er een achttal negers binnen, die luchtig in het midden van de tafel sprongen, en daar, onder de steeds luider wordende tonen van het negerorkest, hunne wilde dansen ten uitvoer begonnen te brengen.

Onder hen bevond zich ook Battling Siki. Hij scheen onder hen allen de wildste te zijn, sprong als een dolle, en sloeg met de vlakke hand op het vel van den tamtam, die aan een smalle riem om zijn schouder hing. Het primitieve dier was weder in den neger ontwaakt, en misschien verbeeldde hij zich wel in de dichte wouden van zijn geboorteland, onder de heete keerkringzon, den oorlogsdans aan te voeren.

Steeds sneller werd het rythme, de negers hieven een gillend gehuil aan, het schuim kwam hen op de lippen, de tamtams roffelden dreigend, de bekkens ratelden, een fluit gilde als in doodsnood, het tafelblad sidderde onder die zestien voeten, die in een razend tempo het hout betrappelden, — en toen was het plotseling gedaan, en de negers stonden als standbeelden, terwijl hun huid glom van het zweet. Eenige oogenblikken heerschte er een volkomen stilte.

Doch spoedig daarop begon het orkest weder te spelen, de negers verlieten de dansplaats, en hun plaats werd ingenomen door een twaalfstal bekoorlijke dansmeisjes.

Er ontstond een drukkende, loodzware stilte, toen zij lenig als gemzen temidden der gasten sprongen, en hunne dansen begonnen, slechts begeleid door trommel, een schelle fluit, een ouderwetsche luit en bekkens. Het was een zonderlinge dans, die herinneringen moest wakker roepen aan vreemde landen, en aan een grijs verleden. En inderdaad zou men zich hebben kunnen wanen in het feestpaleis van een Romeinschen patriciër, ware het niet, dat hier en daar rookwolkjes opstegen boven de rustbanken, die zeer duidelijk aantoonde, dat men zich in de 20ste eeuw bevond, in de eeuw van de sigaret!

De danseressen stonden nu eens onbeweeglijk als standbeelden, en dan weer warrelden zij wild dooreen, op de aanjagende tonen

van het kleine orkest, en de woeste rateling van de bekkens.

Dan ijlden zij plotseling weder heen, en hun plaatsen werden ingenomen door een paar negerboksers, die als zwarte duivels tusschen de touwen sprongen, en elkander begonnen te bestrijden — niet echter met beschermde handen, met handschoenen, maar met den blooten vuist, zoodat het niet lang duurde of men zag het bloed stroomen, terwijl hier en daar vrouwen gillettjes van angstige verbazing slaakten. En midden onder dit bloedig gevecht, terwijl de boksende negers elkander als roofdieren hunne tanden lieten zien, geschiedde er een incident, dat noodlottig zou zijn in zijn latere gevolgen.

Een jongmensch, naderhand bleek het de zoon te zijn van een schatrijken staalvorst — en die nog niet bepaald dronken, maar toch ook verre van nuchter was, had, na Siki reeds eenigen tijd met duistere blikken te hebben aangezien, plotseling zijn sigaret weggeworpen, en had zich naar Antonius begeven, die volkomen dronken in een donker hoekje op een rustbank lag uitgestrekt, en met lodderige oogen rond keek.

„Laat u het toe, mijnheer, dat die zwarte kerel, die na zijn walgelijke vertooning van zoeven hier is teruggekeerd en zich in ons gezelschap gemengd heeft Irene 't hof maakt?”

„Irene? Heet zij Irene?” vroeg Antonius, zich over het hoofd wrijvend, als iemand die groote moeite doet zich iets te herinneren. „Dat was ik totaal vergeten! Wat is er met haar?”

„Wel — die vervloekte nikker doet, alsof zij zijn liefje is — dat is er met haar!” hernam de jongeman, krijtwit van woede. „En ik weet niet hoe ik u noemen moet dat gij het rustig toelaat! Ik zal dan in uw plaats handelen — gij schijnt volkomen dronken te zijn!”

„Leg het maar kalm aan jongmensch!” riep Antonius hem gemoedelijk aan. „Overhaast je niet — dat haalt toch niets uit.”

Maar de jongeman luisterde niet, liep regelrecht op Battling Siki toe, en gaf den neger met zijn gesandaalden voet, ruw een trap in de lendenen, terwijl hij schreeuwde:

„Ga weg van hier jij leelijke zwarte duivel!”

Siki keerde zich naar zijn aanvaller. Zijn gezicht was op een vreeselijke wijze vertrokken van haat en woede. Hij was zeker nog maar de schaduw van wat hij vroeger was geweest als bokser — maar voor dien slappen, halfdronken, bloedlozen jongen losbol was hij toch nog te sterk! Hij slaakte een soort van

dof gebrul, zijn vuist schoot uit, en het volgende oogenblik rolde de getroffene om en om, kwam terecht op een der rustbanken, tuimelde er overheen, en kwakte tenslotte neer op den grond, waar hij verdoofd bleef liggen.

Een kreet van woede steeg op. Van alle kanten kwamen jongelieden toesnellen, sommigen hunner zelfs hadden de zwaarden getrokken, die bij hunne vermomming hoorden en stormden op den neger toe.

En het zou hem slecht zijn vergaan, als hij niet de verstandigste partij had gekozen, een paar van zijn aanvallers had neergeslagen, en snel naar de deur was geijld. Als om de anderen te tarten nam hij daar woest een nog jong meisje in zijn armen, kuste haar heftig

op de lippen, wierp haar toen van zich af, alsof zij een vod was, zoodat zij op den grond neerviel, liet een gemeen lachje hooren, en was het volgende oogenblik verdwenen.

Men deed zelfs geen moeite om hem te achtervolgen, maar wie goed had geluisterd, zou hier en daar weinig goeds voorspellende uitroepen hebben gehoord.

Maar spoedig scheen men het voorval te hebben vergeten, iedereen was thans min of meer beschonken, en het feest onttaardde in een woest bachanaal, en eensklaps werd het volkomen duister in de groote zaal, maar na eenige oogenblikken klonk plotseling een verschrikte kreet, dan een gil, en een vrouwenstem krijschte:

„Licht op! Mijn parelen halssnoer is weg!”

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De berooving.

Bijna onmiddellijk ging het licht weer op, en bestraalde bleeke, strakke gezichten.

Men zocht naar de vrouw die den uitroep geslaakt had.

Het bleek Cleopatra te zijn, die thans half beschonken op haar rustbank lag.

Zij had zich nu ten halve opgericht, en tastte met trillende vingers naar haar hals.

Het bleef wel een halven minuut lang doodstil in de feestzaal en toen schreeuwde een mannenstem woedend:

„Dat heeft natuurlijk die vervloekte neger

gedaan! Dat komt er van, Irene het zal je misschien voor later een lesje zijn!"

"Er moet getelefoneerd worden naar de politie!"

"Er moet huiszoeking bij Battling Siki worden gedaan!"

"Wij hadden hem dadelijk moeten lynchen!"

"Zoek nog eens goed, Irene — misschien is het collier wel van je hals gegleden."

Deze uitroepen en nog anderen weerklonken van alle zijden. Plotseling ontstond er een groote opschudding.

Men drong van alle kanten op de Egyptische koningin toe, die nu radeloos op haar knieën lag, en met koortsachtige haast tusschen de kussens begon te zoeken.

"Zoek toch mee, Antonius!" schreeuwde een vrouw ergens. "Kan het jou heelemaal niet schelen dat men Irene het parelsnoer heeft ontstolen dat jij haarzelf hebt gegeven!"

"Zij kan een nieuw parelsnoer van mij krijgen — echte parelen — van diamant," brabbelde Antonius met een dom lachje op zijn bol gezicht. "Wat maken jullie een drukte om zoo'n snoertje glanzende bolletjes? Ik zal wel even naar de politie telefoneeren — maak je maar niet ongerust."

En Antonius waggelde naar de deur, die naar het Atrium voerde, om vandaar de vestibule te bereiken, waar de telefoon hing.

Daar zaten eenige bedienden te dommelen, die van het geschreeuw in de feestzaal niets gehoord hadden, of meenden, dat dat geschreeuw bij de pret behoorde.

Antonius keek glimlachend naar die sluimerende gedaanten, hield zich even bij de telefoon op, rookte een sigaret voor de helft op, maar telefoneeren deed hij niet...

Hij keerde een paar minuten later naar de feestzaal terug, waar men nu in groepjes bijeen stond, druk snaterend over dien onbegrijpelijk stoutmoedigen roof, waaraan natuurlijk alleen de Senegalees schuldig kon zijn, en liet even zijn blikken wijden over de aanwezigen.

Tenslotte kreeg hij, niet ver van den doorgang, die voerde naar de keldergangen en verder naar den tuin, een zwaargebouwde neger in het oog, een waren hercules, gekleed in een soort van wit en blauw gestreepte hansop, die zijn armen tot aan de schouders en zijn beenen tot aan de knie blootliet, en weer glimlachte hij.

Toen sloot hij de zware deur zorgvuldig en zachtjes achter zich, en draaide den sleutel in het slot om.

Hij nam er dien sleutel uit en deze verdween in zijn toga.

Hij scheen op dat oogenblik heelemaal niet dronken te zijn, tenminste dat viel volstrekt niet aan zijn houding te merken.

Maar nu had men hem in het oog gekregen en van verscheidene kanten werd geroepen:

"Hoe is het, Antonius — heb je de politie gewaarschuwd?"

"Alles in de beste orde!" antwoordde de Drieman met een dikke tong.

"Heb je gezegd dat Siki het waarschijnlijk gedaan heeft?"

"Neen, dat heb ik niet gezegd — want dat geloof ik haast niet!" antwoordde Antonius hoofdschuddend. "Want ik heb het collier nog gezien, nadat de nikker verdwenen was!"

"Hoe kun je dat weten?" riep Irene met schellen stem. "Je was immers dronken! Niemand anders dan de nikker kan het gedaan hebben!"

"En ik weet zeker van niet!" hernam de Romein koppig.

"Maar op die manier komen we niet verder!" riep een van de andere vrouwen woedend. "Wat heb je dan aan de politie gevraagd!"

"Politie? Moest ik de politie opbellen? Dan heb ik mij vergist — ik heb om de brandweer gevraagd!"

Er ging een storm van kreten op. Sommigen protesteerden woedend, anderen scholden, maar er waren er ook, die in een krampachtig lachen losbarstten.

En Antonius keek maar met zijn dom lachje neer op de menigte, staande boven aan den steenen trap, die, met drie treden, van de feestzaal naar het atrium leidde.

Nu kwam hij naar beneden waggelen, maar twee anderen mannen stormden hem al voorbij, roepende dat zijzelf wel zouden telefoneeren.

Zij rukten aan de knoppen van de dubbele deur, rijk met brons beslagen —

"Wat beteekent dat? Die deur is op slot!" schreeuwde hij.

En hij had het woord nog niet gezegd, of opnieuw werd het duister in de zaal.

"Maak toch licht!" gilde een vrouw angstig.

Een heer zocht in de duisternis zijn weg naar het bordje met de schakelaars, maar hij had het nog niet bereikt, of hij werd door een soort natuurkracht met geweld achteruit geworpen.

Een tweede verging het niet beter, want hij

mat den vloer, met een paar zware builen op zijn hoofd.

Een derde echter wist het schakelbord te bereiken, en draaide met bevende vingers achtereenvolgens aan alle knoppen die hij maar kon bereiken.

Het was vruchteloos wat hij deed — het was en het bleef donker.

„Er is een defect!” schreeuwde hij woedend. „Heeft iemand zaklantarens bij zich!”

„Pas op als ik den stommen ezel die dat zegt, aanstond te pakken krijg,” bulderde de gastheer, die dicht bij de deur scheen te staan, „sinds wanneer dragen Romeinen van voor de Christelijke jaartelling zaklantarens in hun toga?”

„Breng dan kaarsen!”

„Maar de deur is dicht!”

„Wat beteekent dat toch allemaal. Grootte hemel — ik mis mijn diadeem!”

„Laat los — ik zeg je los te laten — o! daar gaat mijn armring!”

„Er friemelt iemand in mijn haar!”

„Maar maak dan toch licht! Er zijn hier dieven! — inbrekers — de Zwarte Hand mischien!”

En nu flakkerden hier en daar lichtjes — een paar heeren waren op het denkbeeld gekomen, waslucifers af te strijken. Twee waren er zelfs die voorzien waren van sigaren-aanstekers, en de kleine, blauwachtige vlammetjes wapperden in de duisternis, en verlichtten flauwtjes een kring van een meter of vier doorsnede.

Maar in ieder geval was het geen volkomen duisternis meer, en bij het zeer zwakke licht zag men nu een gedaante, geheel in het zwart gestoken, waarvan noch gezicht, noch handen zichtbaar waren, die als een schim met groote snelheid rondging door de gasten, hier een armband loshaakte, daar een gouden hoofdband roofde, ginds weer op onbegrijpelijk handige wijze een diamanten hanger van een fijn rose oorlelletje losmaakte.

Sommige mannen staken de hand naar die gedaante uit, maar zij was hun steeds te vlug af, en reeds glipte zij weer verder, en altijd luider werd het gegil der vrouwen, het gevloek der mannen.

Men hoorde wanhopig aan de deurkruk rammelen, en toen klonk er een dof geluid. Een paar gasten hadden een stoel opgenomen, en beukten er mee op de zware deur, alsof zij voornemens waren, die te verbrijzelen, en alsof zij bezeten waren door de vrees,

dat er plotseling een paar dozijn verscheurende dieren in die zaal waren losgelaten.

Toen weer andere kreten — ditmaal afkomstig van de bedienden, die nu toch eindelijk het geraas gehoord hadden, en ontdaan kwamen toesnellen.

En weer kreten, verward geschreeuw door elkaar:

„Waarschuw de politie!”

„Telefoneer om hulp!”

„Het krioelt hier van dieven! Wij worden uitgeplunderd, een voor een.”

„Dat zal je heugen, Dunmore!”

„Wij zullen een eisch tot schadeloosstelling tegen je instellen.”

Nog altijd ging de gedaante rond als een spooksel, op lichte voeten, ongrijpbaar, vlug als een aal, nog altijd schreeuwend de vrouwen, die zich plotseling beroofd wisten — en toen klonk de klagende stem van den ouden butler van Dunmore aan de andere zijde van de gesloten deur, die kermend schreeuwde:

„Wij kunnen niet telefoneeren, mijnheer Dunmore! De draad is zeker doorgesneden!”

„Stuur dan een van de bedienden de straat op, om een agent te waarschuwen stommeling,” bulderde Dunmore, ten einde raad.

Maar nu klonk er, boven het wanhopige geschreeuw en het rumoer uit, een schellen fluittoon, die als een waarschuwingssein klonk.

„Laat hem niet ontsnappen!” gilde Irene. „Ik moet mijn parelsnoer terug hebben!”

„De deur is op slot — zij kunnen er niet uit!”

„Maar die kerel heeft den sleutel!” klonk, boven alles uit, de stem van Antonius, die door het gebeurde ontvuld scheen te zijn. „Bewaak de deur liever hij zal er aanstonds wel gebruik van maken!”

Er had een plotselinge aandrang naar de bronzen deuren plaats, en toen klonk opnieuw de stem van Antonius:

„Alle mannen met lichtjes bij de deur! Laat de schurken niet ontkomen!”

Als op een bevel, blindelings gehoorzamen, zooals dat steeds zal blijven, waar een menigte bijeen is begaven zich de heeren die waslucifers of sigaren-aanstekers hadden aanstonds naar het bedreigde punt.

De gladiatoren hadden hunne zwaarde getrokken, of in allerijl hunne drietanden opgezocht, en stonden daar nu grimmig gereed om toe te slaan, zoodra er een hand met een sleutel er in, in de richting van het slot zou gaan.

En eensklaps klonk er een vroolijke lach, in een heel ander deel van de groote zaal, en een opgewekte stem, die nog niemand had gehoord, riep vroolijk uit:

„Ik dank u, heeren! Maar gij hadt ook wel eens aan den andere uitgang kunnen denken! Het is dus waar dat de menigte altijd dom is! Vaarwel — en amuseert u verder!”

Er ging een kreet van dolle woede op.

Inderdaad had bijna iedereen dien tweeden uitgang vergeten, die naar de kelderruimten voerde, en verder naar den tuin.

Men snelde naar die overwelfden uitgang, men viel in de halve duisternis over elkanders lange gewaden, een der heeren verwondde zich deerlijk met zijn eigen breed zwaard, hetgeen de verwarring nog vermeerderde, een paar dames vielen flauw, anderen gilden als varkens die gekeeld worden, en toen werd er met bulderende slagen op de deur gebeukt.

Dat was de politie, die daar kwam opdagen, nadat een der bedienden een agent van de straat had gewaarschuwd.

„Doe de deur open!” werd er daar aan den anderen kant geschreeuwd. „In naam der wet — open de deur!”

„Maar driedubbel overgehaalde stomkoppes!” schreeuwde Dunmore, bijna stikkend van woede en ongeduld. „Begrip je dan niet dat die deur op slot is? De dief heeft den sleutel! Probeer ons hier licht te brengen, en loop door de zijgang naar den tuin, en als je hard loopt, kun je hem daar misschien nog opvangen — maar dan zul je je wel moeten haasten!”

Er klonken snelle voetstappen, verwarde bevelen werden gegeven, en een aantal heeren, die den uitgang hadden weten te vinden, snelden nu door de breede keldergang, waar zij heel wat gasten verrastten, die daar de duisternis hadden opgezocht, en nog volstrekt niet begrepen wat er eigenlijk gaande was, en kwamen zoo in den tuin, bijna tegelijkertijd met de agenten van politie, die daar hijgend stilstonden, met hun revolver in de vuist.

„Waarom is het hier zoo donker?” vroeg de brigadier, die het troepje aanvoerde.

„Omdat het licht niet brandt, brigadier!” antwoordde Dunmore, die zichzelf nauwelijks meester was, en op zijn dikke, kromme beenen stond te trillen. „Het licht heeft hier gebrand, maar het is uit, zooals gij ziet. En het is uit, omdat het niet branden wil, en daar kan niemand iets aan doen, geen sterfelijk wezen,

want ook hier schijnt de draad te zijn doorsneden. Misschien hebben de heeren wel electrische fakkels bij zich?”

„Dat zal wel gaan mijnheer!” zeide de brigadier met een zuurzoet lachje.

Een oogenblik daarna hadden alle agenten hunne krachtige lantarens doen ontgloeien — en toen hoorden zij juist, aan de andere zijde van den tuinmuur, hoe een motor, waarschijnlijk een heel krachtige, begon te grommen, en dezelfde opgewekte stem die de gasten alleen maar gehoord hadden, riep:

„Goeden avond, mijnheeren! Het was een prettig feestje — vooral voor ons!”

Een stoot op den haren, het grommen van den motor nam toe — en toen verstierf het met groote snelheid.

„Daar gaan de dieven!” riep de brigadier met een stentorstem.

„O, zou u denken dat zij dat waren?” kwam Dunmore, die in den toestand was van een man, die met zijn ongeluk den draak begint te steken. „Ik hield het voor plezierreizigers! Zullen wij niet naar binnen gaan? Het is hier toch wel een beetje koel!”

Zwijgend begaf men zich weder naar de feestzaal. Deze was nu vrij helder verlicht door de acht of tien zaklantarens der agenten, en een oogenblik daarna had een hunner, die verstand van de zaak had, ook de doorgesneden lichtleiding hersteld.

En daar stonden nu tachtig, tegen het licht knipoogende, bleeke totaal ontuchtterde menschen, die er vrij dwaas uitzagen in hunne scheefgezakte, hier en daar gescheurde, met wijnvlekken bemorste toga's, van hun plaats geschoven pruiken en afgezakte beenriemen.

Zij waren er allen — behalve Antonius, en de reusachtige neger.

Op dat tijdstip echter merkte niemand hun afwezigheid op. Pas den volgende dag zou het blijken, hoe de vork in de steel had gezeten.

Voor het oogenblik echter liet de brigadier langzaam zoekend zijn blikken door de zaal gaan, tot zij bleven rusten op de flesschen champagne, bourgogne en fijne likeuren, en toen haalde hij langzaam een notitieboekje uit zijn achterzak, en sprak:

„Hier heeft dus een berooving plaats gehad. Er zal onderzoek naar worden ingesteld. Iedereen kan opgeven wat hij kwijt is. Maar eerst zal ik iets anders hebben te verrichten.”

Hij wendde zich tot Dunmore, die groenbleek op een der rustbanken was neergezakt, en vervolgde:

„U is zeker de huisheer? Dit is immers het

huis van mijnheer Dunmore? Dan ben ik verplicht, proces-verbaal tegen u op te maken wegens het gebruiken van sterke dranken en het verstrekken van dezelve in een gesloten ruimte, niet toegankelijk voor het publiek!"

Dit was de laatste slag, de druppel die de

emmer deed overloopen, en mijnheer Dunmore strekte zich uit op de rustbank, knipperde even met de oogen, slaakte een hartverscheurende zucht, en viel in zwijm als een ouderwetsche bakvisch!

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het einde van Siki.

De auto, waarin Antonius en de neger in zijn blauw en wit hansopje gezeten waren, en die door een gedaante in een zwarten mantel bestuurd werd, reed met verbazende snelheid door de zoo goed als verlaten straten, en had al spoedig zulk een afstand gebracht tusschen achtervolgden en achtervolgers, dat geen enkele politie-auto ook zelfs maar een poging zou ondernemen, om dien snellen wagen na te zetten.

Voor de ruiten waren de gordijntjes opgetrokken, en binnenin de nauwe ruimte ont deden Antonius zoowel als de neger zich zoo vlug zij konden van hunne Romeinsche kleederen en van hun zwarte huidskleur en binnen tien minuten vertoonden zij zich als John Raffles en James Henderson, in de gedaante, die zij hadden aangenomen, toen zij zich in het kleine hotel als plezierreizigers lieten inschrijven.

De kleederen werden tot een bundeltje samengebonden, de auto hield een kort ooggenblik stil aan de grens van een bouwterrein, Henderson nam het pakje, stapte uit, bond er een steen aan, en wierp het in het water van de Hudson, waar het onmiddellijk zonk.

Hij was binnen enkele tellen alweder teruggekeerd, en nam de plaats van Brand achter het stuurwiel in, die zich op zijn beurt binnenin de auto ging ontdoen van den zwarten mantel van gladder zijde, en — alles wat

zich daaronder bevond, dat wil zeggen een zak van grof linnen, die uitpilde van de sieraden die zich daarin bevonden — een waarde van minstens 500.000 dollar, en toch was die zak niet grooter dan een opgepompten voetbal!

Het was een voornaam beginsel van Raffles, dezelfde truc nooit meer dan eenmaal binnen het jaar en in dezelfde stad te gebruiken, en daarom ont deden de drie mannen zich ook zoo spoedig mogelijk van dat zwarte overkleed, dat hun toch tot niets meer zou kunnen dienen voorloopig, en dat hun slechts zou kunnen verraden, indien het werd gevonden.

En zoodra Brand zich in een gemakkelijke houding uitstreekte in de kussens, klopte Raffles hem op den schouder, en zeide lachend:

„Je hebt het prachtig gedaan, Brand! Ik maak je mijn compliment!"

„Het was heelemaal niet moeilijk, Edward! Die rijke schavuiten waren bijna allen dronken, de dames inclus! En nog zelden heb ik zoo weinig berouw gehad van een berooving als dezen nacht! Mijn hemel, wat een treurige bende was dat! Zenuwzieke, minderwaardige vrouwen, en bange, door het nachtbraken uitgeputte mannen! Trouwens — Henderson heeft ook voortreffelijk zijn kleine rol gespeeld, en jij was eenvoudig schitterend. Ik heb je een tijdlang, wachtend op je sein en staande in den doorgang naar den tuin gade-

geslagen. En ik moest het bij mijzelf menigmaal herhalen, dat wij samen in den laten middag den dikken Vandyke hebben opgelicht en veilig opgesloten, zoodat jij zijn rol zou kunnen overnemen, om er van overtuigd te zijn, dat je het wel werkelijk was. Zelfs Irene die Vandyke toch heel goed moet kennen, werd gefopt! Het is waar dat zij al niet heelemaal nuchter meer was, toen zij verscheen!"

„Ook voor mij had het weinig om het lijf, Brand! Het licht was niet al te helder, iedereen was spoedig onder den invloed van den wijn, en ik heb mij gauw genoeg in een hoekje afgezonderd.”

„Zouden zij er nu nog bij blijven, dat Siki Irene heeft bestolen van haar juweelen?”

„Dat zou al heel dom zijn! De neger was al een uur weg, toen de overigen er aan moesten gelooven. Intusschen ben ik van oordeel, dat de Senegalees in groot gevaar verkeert!”

„Waarom denk je dat?”

„Wel, omdat hij het ergste heeft gedaan, wat een neger in de oogen van een blanke — van een Amerikaan wel te verstaan — met mogelijkheid kan doen: hij heeft een blanke vrouw durven kussen! En het doet er niet toe of die vrouw niet veel zaaks is — haar bloed is in de oogen van die lieden duizendmaal meer waard dan dat van een neger! Je hebt gezien hoe zij hem behandelden. Zij noemden hem „zwarte duivel” en schopten hem in de lendenen. Een hond zou men met meer eerbied behandelen! En ik moet vreezen dat zij het hierbij niet zullen laten. Heb je niet gezien hoe hij hen tarte, door dat meisje bij de deur te kussen?”

„Ik geloof dat zij het niet zoo bijzonder erg vond!”

„Denk maar niet dat dit in hun oog iets aan de zaak verandert! Dat meisje is als het ware onteerd, en moet gewroken worden! Als ik Siki was, dan zou ik mij voorloopig buiten schot houden — in de figuurlijke, en in de werkelijke beteekenis van het woord. Hij trekt aan het kortste einde in een stad als New-York.”

De auto reed intusschen met onverminderde vaart voort, en omstreeks half drie in de nacht stopte de wagen nogmaals, nu vlak bij de garage, en hier werd het nagemaakte nummerbordje, waarmede de auto tijdens het wachten voorzien was, eveneens in het water geworpen, en door het echte vervangen.

In een stad als New-York blijven de meeste garages dag en nacht open, en met de stalling

hadden zij dus niet de minste moeite. De sla-perige garagewachter vond dat die vreemdelingen er tamelijk „verfuifd” uitzagen, en dat was alles. En in het hotel sloeg nauwelijks iemand acht op hen.

De drie mannen hadden den buit over hun vele zakken verdeeld, en er was volstrekt niets bijzonders aan hen te zien. Zij deden alleen maar een beetje opgewonden, als heeren die zich geamuseerd hebben op een wijze, die men in het droge Amerika niet zou verwachten.

Zij begaven zich spoedig ter ruste, en allen waren zoo volkomen zeker van hun zaak, zoo overtuigd, dat een ontdekking absoluut was buitengesloten, dat zij rustig tot laat in den ochtend sliepen.

Brand kocht dadelijk een paar ochtendbladen in de hotelvestibule, en glimlachend lasen hij en Raffles het zeer uitvoerig verslag van hetgeen er den nacht tevoren was geschied in het huis van Dunmore!

„Die Dunmore is hier niet getapt!” zeide Raffles, toen hij zijn eigen blad dichtvouwde.

„Waaruit leidt je dat af?” vroeg Brand, opziende van zijn eigen blad.

„Omdat zijn eigen naam voluit genoemd wordt. Moest men hem ontzien, dan ver zeker ik je, dat men volstaan had met een enkelen voorletter, en niet eens de straat had aangeduid waar zijn huis lag. En tot mijn genoegen bemerk ik, dat ons briefje, waarin wij aan een bloedverwant van Vandyke de plaats noemden waar hij opgeborgen was, zijn uitwerking reeds heeft gehad. De man is gezond en wel weer in den kring zijner liefhebbende bloedverwanten teruggekeerd — al gaat die benaming hier waarschijnlijk niet geheel onal op! Hij heeft er verder dus geen schade van gehad, behalve dat hij het Romeinsche pretje is misgelopen.”

„De politie tast in het duister, lees ik hier,” hernam Brand.

„Dat is waarachtig geen wonder! Waar zou zij moeten beginnen met haar onderzoek?”

„Ik lees hier, dat een paar agenten het nummer van onze wachtende auto goed hebben onthouden — maar het bleek dat er geen enkel nummer met die lettercombinatie in New-York bestond!”

„Het is zelfs de vraag of het in geheel Amerika bestaat, Brand!” hernam Raffles glimlachend. „En nu zullen wij doen wat het eerst voor de hand ligt — onze buit in veiligheid gaan brengen! Hoe eerder dit geschiedt, hoe beter! Wij zullen het aanstonds aan boord

van de duikboot gaan brengen, waar het volkomen veilig is. Daarna zullen wij het, zoodra wij terugkeeren, naar een van mijn schateneilanden brengen, waar het, volgens gewoonte, minstens een jaar zal blijven, alvorens wij het aan den man pogen te brengen. Het kan gemakkelijk in een dag geschieden, en ik stel je voor, hiermede niet te treuzelen."

Daar ook Brand zelf wel inzag, dat het een eisch van voorzichtigheid was zich zoo spoedig mogelijk te ontdoen van de geroofde sieraden, reden de drie mannen nog dienzelfden morgen naar de eenzame plek aan de kust, vonden de duikboot in volmaakte orde op haar ligplaats, brachten de juweelen aan boord, en keerden weder op dezelfde wijze terug, zonder dat andere wezens dan zeezwaluwen, muggen en kikvorschen iets van hun onderneming hadden gezien.

Het liep tegen den tijd van het diner, toen zij New-York weder bereikten, en zij aten in hun eigen hotel, kleedden zich, en maakten zich toen gereed om uit te gaan.

Zij zouden een der grootste, nog pas onlangs ingewijde dancing bezoeken, verbonden aan een reusachtig variété-theater, waar op dat tijdstip een prachtig gemonteerde revue werd vertoond, die bijna een millioen dollars had gekost, alleen aan decors en costuums. Het gebouw lag aan de 24ste Straat, niet ver van Broadway, en het was ingericht met een weelde, zoo zeide men, die zelfs in een stad als New-York verbazing wekte.

De drie mannen, allen in de rok gekleed, ofschoon Henderson zich eerst heftig verzet had, omdat New-York toch zeker wel tot „de steden" gerekend kon worden, en hij zich a's beginsel had gesteld, alleen in de woestijnen, en waar het volstrekt niet anders kon, als de gelijke van Raffles te worden behandeld en beschouwd, lieten zich met een huurauto naar de nieuwe inrichting rijden, en vonden haar zoo goed als geheel gevuld.

Het nieuwe nachtlokaal besloeg het sousterrain, de zalen gelijkvloers en bovendien nog twee verdiepingen van het zeer groote gebouw, en inderdaad was alles ingericht met een bijna barbaarsche luxe, waarbij noch marmers, noch kostbare tapijten, noch zeldzame houtsoorten gespaard waren, waar men met buitengewone lichteffecten werkte, en waar allerlei stijlen te vinden waren, van de antieke Romeinsche, via de renaissance, tot het meest gewaagde moderne.

Een reusachtige trap, uit twee helften bestaande, liep met een stoute wending aan

weerszijden van de kolossale vestibule omhoog tot aan de tweede verdieping. Halverwege vormden die beide helften een soort van groot portaal, ter hoogte van de eerste verdieping, vanwaar een breede gang naar de feeszalen voerde.

In het sousterrain werd gedanst, daar was ook in imitatie een Parijschen apachenkelder tot in de minste bijzonderheden nageemaakt, de reuk van uien en ordinaire kaas inbegrepen, en schijnbaar alleen zonder de wijn. Schijnbaar — want reeds op dien allerersten avond was een veelbeteekenend oogknipje tot den slonsigen kellner, die er met nog vier of vijf collega's bediende, voldoende, om ook de wijn op tafel te laten verschijnen, ondanks alle verbodbepalingen.

En het ging zoo openlijk in zijn werk, dat de bezoekers al heel spoedig tot de gevolgtrekking kwamen, dat de eigenaar van de zaak bij de politie waarschijnlijk in een zeer goed blaadje moest staan. Gelijkvloers was nog een danszaal een cabaret, een kunstmatige ijsbaan; en op de eerste verdieping bevond zich de eigenlijke variétézaal, in den vorm van een hoefijzer, de loges zwaar verguld, en overal getuigende van een overdaad, die niet pleitte voor de smaak van den eigenaar, als die geheele inrichting althans aan hem alleen te danken was.

Maar op diezelfde verdieping, aan den anderen kant van den gang, die om alle loges heenliep, bevonden zich ook de chambres seperés, waar de champagne bij beeken vloeide, als men er maar voor wilde betalen! Niet zonder moeite konden de drie mannen nog eenige plaatsen, waarvoor zij 5 dollar per stuk moesten betalen, bemachtigen.

En dat waren nog lang niet de besten!

En zij waren nauwelijks gezeten of het scherpe oog van Raffles ontdekte Battling Siki, deftig in een smoking, met een groote gardenia in het knoopsgat, en gezeten naast Irene, trots als een pauw, in een der loges die het dichtst bij het tooneel waren.

„Hij schijnt carrière te hebben gemaakt!" zeide Brand, die de Senegalees bijna op hetzelfde oogenblik gezien had.

„Ik denk maar zeer tijdelijk, Brand!" hernam Raffles. „Het is een gril van die vrouw, die misschien morgen reeds een einde zal hebben genomen."

„Zij schijnt in ieder geval haren Antonius den bons te hebben gegeven!"

„En over een paar dagen, als het nieuwtje er af is, zal zij het dien zwarten deugniet

doen!" zeide Raffles ernstig, „en wat er dan van hem moet worden — ik zou het niet kunnen zeggen! Maar die man gaat zijn ondergang tegemoet, zoo zeker als hij daar nu met die mooie vrouw paradeert, die zich naar het schijnt al heel gemakkelijk heeft getroost over het verlies van haar parelen halssnoer."

De beide vrienden zwegen eenigen tijd en namen hunne omgeving eens op, toen Brand weer begon, Raffles even tegen den arm stootend:

„Vergis ik mij — of zie ik daar in die benedenloge een paar bekende gezichten, die toebehooren aan zekere jongelui, waar wij gisteravond mee te doen hebben gehad, op het Romeinsche feest van Dunmore!"

„Zij zijn het heel zeker mijnheer Brand," zeide Henderson op levendigen toon die in dezelfde richting had gekeken. „En die Dunmore zelf zit in de loge naast hen. Het heele fijne stel schijnt compleet te zijn!"

Raffles, die de jongelieden nu ook gezien had, zeide schouderophalend, en alleen voor Brand verstaanbaar:

„Ook zij schijnen zich over hun verlies te hebben heengezet! Ik zie althans geen sprankje smart of leedwezen meer op hun gelaat. Maar zoo schijnt het daar in die wereld te gaan — zulk een verlies is spoedig vergeten, want het geld blijft binnenstromen, en men behoeft slechts een juwelierswinkel binnen te loopen, en te koopen wat men wenscht!"

„Zij schijnen nog altijd heel boos te zijn op Siki," ging Brand na eenige oogenblikken voort. „Zij kijken allen woedend naar hem, en — wat gebeurt er nu?"

Vol aandacht keken de drie mannen toe, en zagen hoe twee van de jongelui nadat zij even met elkander gesproken hadden, opstonden, hun eigen loge verlieten, en weer opdoken in die van den neger.

Het was op de plek waar zij zich bevonden omnogelijk te verstaan wat er daarginds gesproken werd, maar beide partijen schenen opgewonden te zijn, en in de stalles begon men opmerkzaam te worden op wat er daar in de loge geschiedde.

Het duurde niet lang of Irene, aan wie dit misbaar blijkbaar niet beviel, stond op, en verliet met koninklijken tred de loge, na haar prachtige avondmantel met een onverschillig gebaar om haar schouders te hebben geslagen.

De neger volgde haar, en na hem gingen de twee jongelieden de loge uit, en het was dui-

delijk te zien, dat zij een dreigend gebaar tegen hem maakten.

Toen verloor men het kleine groepje uit het oog, want de logedeur viel dicht.

„Ik zeg het nog eens — Battling Siki zal verstandig doen, als hij het stof van New-York voor geruimen tijd van zich af schudde!" zeide Raffles weer. „Het loopt niet goed met hem af." Maar het scherm ging op, en de vrienden hadden dus geen gelegenheid meer, over de zaak te praten.

Hun aandacht moest thans bepaald worden bij het tooneel, waar een muzikale clown zijn intrede had gedaan.

Het was er een met een wereldnaam, en toch luisterde Brand nauwelijks. Hij dacht maar aan den neger, en wat het voor hem moest beteekenen, nu hij zich de vijandschap dier blanke jongelieden op den hals had gehaald, en hen hier nogmaals had getart.

De pauze brak spoedig daarna aan, de drie mannen stonden op van hunne plaatsen, en begaven zich naar de prachtig ingerichte foyer.

Maar spoedig zeide Raffles:

„Ik stel voor om eens een kijkje te gaan nemen in de Parijsche apachenkroeg! Ik ben benieuwd, of het werkelijk iets gemeen heeft met zulk een wijnhuis, waar de misdaad thuis is!"

Het drietal daalde dus de trap af, kwam in de vestibule, liep een gang door, en kwam tenslotte weder aan een trap van een dievenkelder.

Daar beneden was het een groote drukte, en de kroeg scheen een groote attractie uit te oefenen op de dames en heerenbezoekers.

Het was een tamelijk lagen kelder, met eikenhouten draagbalken, die de beroekte zoldering schraagden, een morsige zinken toonbank, waarachter een dievenwif, dat men met geen tang zou willen aanpakken, een echte vrouw Frochart, met een echte heksen-tronie, nog maar twee of drie zwarte tanden, grijs haar, dat haar in slierten om het hoofd hing, een neus die getuigde van veel vriendschap voor den wijn, en gestoken in de morsigste, meest versleten kleeren die men zich maar kan voorstellen.

Zij werd bijgestaan door een kellner, die een echte Parijsenaar bleek te zijn, en wien men zelfs geen penny zou durven toevertrouwen.

Hij droeg een wit voorschoot, vol vlekken, en hij had een boeventronie, alsof hij een

hoofdfiguur was in een roman van Sue of d'Ennery.

Er stonden veel wrakke tafeltjes, met maten stoelen er om heen, vol kringen van natte glazen, en daaraan waren, kunstig verspreid, apachen en apachenmeiden gezeten, die men niet ruwer kon wenschen in een waarachtige Parijschen dievenkroeg.

Doch Raffles glimlachte maar eens, en zeide op spottenden toon tot Brand:

„Het is een aardig denkbeeld, maar het gelijkt niet op de werkelijkheid, het gelijkt op een apachenkroeg in de wijk van Vaugirard, zooals een gans lijkt op een zwaan, of een ezel op een paard! De sfeer zit er niet in — dat is het. Ik heb mij nooit beklaagd over gemis van wat men koelbloedigheid noemt. En ik kan je zeggen, dat ik nooit een kroeg van dien aard te Parijs ben binnengegaan, zonder het stellige gevoel, dat ik bij iederen stap gevaar liep, zonder de minste aanleiding het koude lemet van een mes tusschen mijn schouderbladen te krijgen. De gezichten van die menschen daarginds zijn vreeselijk, ik weet er geen ander woord voor. Het zijn geen menschen meer, het zijn beesten, de vrouwen inclus. Dit is maar een maskerade, dit zijn salonapachen, met keurig gepoetste nagels, en waarschijnlijk fijn ondergoed onder hun wijde broeken!”

„Daar zit Siki in een hoekje!”

Raffles keek snel op.

Brand had goed gezien. In den versten hoek van den slecht verlichten kelder zat de Senegalees, blijkbaar in een zeer slechte bui, en weder in gezelschap van een blanke vrouw maar ditmaal was het niet Irene.

Het was een van de nagemaakte dievenmeiden, en Siki scheen haar heel goed te kennen, ofschoon hij maar weinig tegen haar sprak, en met duistere blikken voor zich uit staarde.

En hij moest zeker gevolgd zijn, en met opzet, want het volgende oogenblik kwamen er vier, vijf jongelieden binnen, die even rondkeken, en toen haastig toeliepen op den hoek, waar Siki gezeten was.

Een paar hunner zeiden in het voorbijgaan op spottenden toon iets tot Raffles, die hen zeer goed herkenden, ofschoon hij hunne namen niet wist, maar het was duidelijk, dat zij op hun beurt niet het flauwste vermoeden hadden, wie die man was, die daar met twee zijner vrienden niet ver van het buffet had plaatsgenomen.

„Heb jij kunnen hooren, wat zij zeiden,

Brand?” vroeg Raffles zacht, toen de jongelieden waren doorgelopen.

„Ja! Zij verklaarden lachend, dat zij er „dien zwarten schobbejak” even zouden uitgooien!”

„Dat zal ik niet dulden!” zeide Raffles vastberaden. „Hij mag dan zijn wie hij is — het was niet zijn schuld als die vrouw behagen in hem schiep, en al is hij een neger, hij heeft voor zijn plaats moeten betalen, en hij heeft evenveel recht om hier te zijn als wie dan ook!”

Siki moest de jongelieden reeds hebben zien aankomen, want hij sprong op, duwde het verschrikte meisje ruw van zich af, en daar de tafel hem in den weg stond slingerde hij dat meubel ver van zich af, en stond daar nu met gebukt hoofd, de oogen met bloed bevoopen, als een woedende stier, en in de bokshouding die hij vroeger zoo menigmaal had aangenomen, als het ernst was, tusschen de witte touwen.

„Kom kom, vervloekte nikker, maak nu maar geen praatjes, en laat ons gauw je hiel zien!” zeide een van de jongelui, met een schor lachje. „Jij hoort hier niet, jij zwarte duivel! Blijf in je wijk, en bij je eigen soort!”

Hij trad op den neger toe, maar deze liet hem niet naderbij komen, en zijn vuistslag, die bliksemsnel doel trof, was in ieder geval nog krachtig genoeg om den aanvaller te vellen.

Er werd geschreeuwd, de heks achter de toonbank riep in het zuiverste Amerikaansch dat men zich kan denken dat zij „geen herrie in haar lokaal wilde”, en de apachenkellner maakte zich gereed om tusschenbeide te komen.

Maar reeds hadden de vier overige jongelieden zich op den Senegalees geworpen, en begonnen hem naar de deur te dringen, toen Raffles rustig naar voren trad, en zeide:

„Laat dien man los — onmiddellijk! Gij zijt met uw vieren, en dat is geen partij. Wat heeft hij u misdaan, dat gij hem zoo ruw behandelt.”

„Misdgaan? Wel, hij is een coon!” riep een van de helden op een toon van onbeschrijfelijke minachting en alsof dit alles verklaarde.

„Die reden houdt geen steek! Hij heeft zijn plaats betaald, en dus recht om hier te zijn!”

Brand vond het een weinig vreemd, dat Raffles zoo aandrong, maar naderhand — toen het toch al veel te laat was — begreep hij, dat Raffles het ergste vreesde, en den Senegalees onder zijn hoede wilde nemen, misschien wel hem den raad wilde geven, zich voorloopig niet meer te laten zien.

In Texas lyncht men den neger — maar in New-York schiet men hem wel eens dood.

Siki verzette zich intusschen woedend, en zijn fraaie smoking vertoonde reeds een paar scheuren, toen Raffles met stemverheffing zeide:

„Ik zeg dat gij hem nu moet loslaten, nikker of niet!”

Een weinig verbluft door die woorden werd de greep van die vier rijke lichtmissen wat lossen, en Siki maakte er gebruik van door zich los te rukken en grommend weer in zijn hoek te gaan zitten, zonder zelfs den onbekende blanke te bedanken, die daar zoo onverhoeds zijn partij had getrokken.

Een der jongelieden wilde iets zeggen, protesteeren, misschien met Raffles gaan vechten, maar deze wierp hem een ijskouden blik toe, en zeide:

„Ik geef u den raad, mij met rust te laten! Er is hier politie in de buurt — en zelfs al was die er niet, dan zou ik het met mijn beide vrienden nog wel tegen u klaarspelen!”

Een oogenblik maten de vier twistzoekers — de vijfde lag nog altijd half bewusteloos in een hoek — de geweldige gestalte van Henderson, die met een vriendelijk grijnslachje naar hen keek — maar toch op een wijze die hen schrik aanjoeg, en toen sloopen zij als geslagen honden heen, na nogmaals een dreigenden blik op den neger te hebben geworpen.

Raffles ging dadelijk naar hem toe, zoodra zijn vijanden vertrokken waren, en zeide op ernstigen toon:

„Je moet hier niet blijven, Siki! Het is hier niet goed voor je!”

De neger keek hem half wantrouwend, half verwonderd aan en Raffles was een te goed geneesheer, had een te diepgaande studie van dit onderwerp gemaakt, om niet aanstonds, bij den eersten blik, aan het geheele gezicht, aan de dwalende oogen, aan het geel en het wit daarvan te zien, dat Siki reeds nu onherroepelijk verloren was — een beklagenswaardig slachtoffer van zijn eigen koopwaar, de doodelijke „sneeuw”. — —

Ging hij door met dit misbruik, dan zou hij zeker geen twee jaren meer kunnen leven. Hij was ziekelijk vermagerd, zijn gezichtshuid hing in plooiën over de beenderen van kaak en voorhoofd, de oogen hadden een verwezen uitdrukking, de neus leek nog breder en platter dan hij van nature reeds was, het haar had zijn glans volkomen verloren, en was droog en dof. Zijn handen trilden op een

eigenaardige wijze, toen hij een vaag gebaar maakte, en onverschillig zeide, in slecht Engelsch:

„Komt niet er op aan! Siki weet wel wat goed voor hem is!”

Raffles keek hem nog een oogenblik met diep medelijden aan, en eensklaps zeide hij iets vriendelijks in den eigen taal van den bokser.

Voor een kort oogenblik kwam er glans in de uitgedoofde oogen, ja, het leek zelfs even, of er in die oogen wat vochtigs schemerde, maar toen haalde hij de schouders op, en zeide met afgewend gelaat, en ook in zijn eigen moedertaal:

„Gij komt er te laat mee, mijnheer! Het is gedaan met Siki. Hij is veroordeeld, en zal gauw sterven. De sneeuw van de blanken heeft het hem gedaan — vervloekt zal zij zijn — maar ik kan er niet meer buiten — bemoei je maar liever niet met mij!”

„Maar Siki, het is niet goed dat je zoodenkt!” drong Raffles aan. „Ik wil je onder mijn hoede nemen, en zorgen dat je New-York kunt verlaten! Zou je niet naar je eigen land willen terugkeeren? Denk eens aan dien heerlijken stroom, de Zambezi! Denk aan je dorp — aan de palmboomen — aan de paalwoningen, de tamtam van je muzikanten, den dans van de meisjes in de blauwe schaduw van de tammarindebosschen, het vreedzame avonduur, als in de verte de krekels zingen, en de sikkel van de maan als een scheepje van zilver drijft in het blauw van den Afrikaanschen hemel — — —”

Dit alles had Raffles gezegd in de zoetvloeiende taal, die de taal was van Siki.

En nu stonden werkelijk voor een oogenblik de donkere oogen van den neger vol tranen. Zijn lippen beefden. Zijn handen waren uitgestoken naar den man, die dat beeld van zijn jeugd voor hem opriep: hij zuchtte diep — hij rilde — maar toen vertrok zich eensklaps zijn gezicht tot een grijns, en ruw viel hij uit:

„Praatjes voor de vaak! Dat is niet meer voor Siki weggelegd! Het is te laat — daar ginds zou ik binnen twee maanden sterven, als ik het poeder moest ontberen. Laat mij met rust — ik weet wel wat het beste voor mij is.”

Hij sprong op, en voor iemand hem had kunnen tegenhouden, was hij den kelder uitgesneld en met vier, vijf sprongen de trap op.

En hij kon nog nauwelijks de kelderdeur zijn doorgedaan, of snel achter elkander kraakten drie revolverschoten daarboven.

Een rauwe gil — en het lichaam van den Senegalees stortte ruggelings alle treden weer af, en viel zwaar neer op den vloer van den kelder.

„Zie of hij nog te redden is Brand!” schreeuwde Raffles, over het lichaam heen-springend, en de trap opstormend.

Toen hij boven kwam zag hij den deurwachter verschrikt staan, met een lijkbleek gezicht, en heelemaal aan het einde van de gang stormden als de wind drie gedaanten weg.

Raffles ijldde er achteraan, maar hij kwam te laat.

Een groote menigte opgewonden feestgangers drong juist naar binnen en hield hem tegen.

Toen hij op straat stond, reed er in volle vaart een prachtige auto weg — en dat was alles wat hij zag.

Hij waarschuwde onmiddellijk per telefoon de politie en toen hij weder naar den kelder terugkeerde was Siki reeds dood.

Zoo stierf die wereldkampioen, de man die Georges Carpentier versloeg, de man die eenige honderduizenden francs verdiende met een enkelen match, en die veeleer stierf aan zijn losbandig leven en het witte poeder, dan aan de drie kogels, die moordenaars op hem afzonden.

Wat die moordenaars betreft — men heeft hen nog niet ontdekt, en zij zullen ook nooit ontdekt worden.

Zij zouden met naam en toenaam zijn aan te wijzen, want in ieder geval hebben wel twintig lieden in de schouwburgzaal zoowel als in den dievenkelder de vier rijke jongelieden herkend, de man aan de trap moet gezien hebben wie er schoot — en toch waren er voor deze zaak geen getuigen te vinden.

De dollar oefent in New-York nog altijd zeer grooten invloed uit — — —

De volgende aflevering (Nr. 648) zal bevatten:

De Cocaine-Smokkelaars.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885